PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN R. P. ROMÎNĂ

Nr. 1 (96) IAN. 1963 — Anul VI (XVI)

SUCCESE ÎN SERIE

Puternicii handbaliști ai R. D. Germane au înregistrat la București prima lor înfrîngere din 1962: 14—17. Cu atît mai mare meritul sportivilor noștri. — În fotografie, reprezentantul nostru Ion Moser, printr-un salt spectaculos, înscrie încă un punct. Intervenția apărătorilor germani Petzold și Langhoff este inutilă: mingea se va opri în plasă.

La numai cinci zile după această strălucită victorie, handbaliștii romîni au confirmat valoarea lor mondială, învingînd și puternica echipă a Iugoslaviei cu 18—12.

Foto: T. CHIOREANU

(1)

PRIME ÎNSEMNĂRI

În general, concursurile inaugurale de schi nu pot fi concludente din punct de vedere tehnic. În confruntarea de debut, perioada de acomodare cu schiurile se vădește scurtă, iar dacă (așa cum a fost cazul și la Predeal) zăpada e de o calitate îndoielnică, nici clasamentele nu depășesc valoarea de informație. Totuși, în concurs s-au reflectat în bună măsură perspectivele acestui sezon, iar faptul este important pentru că ne aflăm în anul preolimpic și timpul care ne desparte de „Jocurile albe" nu este prea lung. Din nou, Cornel Tăbăraș și Ilona Micloș s-au dovedit superiori și, tot din nou, clasamentele ne arată că la seniori scheletul lotului reprezentativ a rămas neschimbat, iar la senioare... lipsește. Dacă Tăbăraș are secundanți de valoare apropiată (în primul rînd Gohn și Bălan) și nu este exclus de loc să fie întrecut uneori de ei, la senioare Ilona Micloș este tot singură, decalajul dintre ea și restul schioarelor fiind imens. Cît privește schimbul de mîine — juniorii și junioarele — și aici situația a rămas neschimbată. Adică, doi-trei juniori talentați și nici o junioară cu perspective de seamă. În general, schiul feminin reprezintă o problemă foarte spinoasă pe care am dori-o rezolvată cît de curînd.

Organizarea bună a completat frumos impresia lăsată de participarea numeroasă și entuziastă care a caracterizat concursul.

G.R.Ș.

ÎN FOTOGRAFII: (1) Maestra sportului Ilona Micloș a manifestat un serios plus de siguranță față de perioada corespunzătoare a anului trecut. O promisiune? (2) Pe Gheorghe Bălan ghețușul și lipsa pregătirii fizice l-au incomodat în egală măsură. Tehnica și buna orientare tactică l-au situat însă pe drept printre fruntașii clasamentului. (3) Tehnicitate, cursivitate, orientare tactică: Tăbăraș are toate atuurile! (4) Vedere de ansamblu din timpul concursului. În cursă, N. Pandrea.

Foto: **P. ROMOȘAN**

(2)

(3)

(4)

BULETIN OLIMPIC 1963

Olimpiada Roma—Tokio, care s-a născut într-o seară de septembrie în orașul Capitoliului, înaintează în timp spre țara Soarelui Răsare. Gîndurile sportivilor din lumea întreagă se îndreaptă tot mai mult spre zilele celei de a XVIII-a ediții a Jocurilor Olimpice din capitala niponă. Și, deoarece timpul curge la fel pentru sportivii tuturor meridianelor, efervescența pregătirilor olimpice îi cuprinde tot mai mult și pe sportivii noștri care, acolo la Tokio, vor avea de apărat un prestigiu olimpic recunoscut în lumea întreagă.

Iată de ce prima revistă „SPORT" a anului preolimpic consacră această pagină stegarului sportivilor noștri, care, după cum știm cu toții, este...

IOLANDA BALAŞ

O prezentare a campioanei noastre olimpice? Ar fi o treabă inutilă. Iolanda Balaş e de mult o cunoştinţă a sportivilor din întreaga lume, care îi urmăresc de ani de zile marile succese. Unii au fost decepţionaţi — poate — de faptul că Ioli n-a mai doborît anul trecut recordul mondial, dar toţi aceştia uită că maşina umană nu e o navă cosmică şi că în atletism 1,91 m e cît un zbor în lună.

Să ne adresăm deci antrenorului Iolandei, Ioan Soeter, pentru a ne împărtăşi cîteva din impresiile anului care s-a scurs și din planurile de viitor ale recordmanei mondiale...

— Ce ne puteţi spune, tovarăşe Soeter, despre sezonul 1962 al Iolandei?

— *Un sezon cu 19 victorii, dar fără record mondial. Prea multe concursuri. Și, mai ales, la intervale de timp prea mici, care au făcut ca spațiul să se ciocnească cu timpul. Să luăm o singură perioadă: 17 iunie—Varșovia, 24—iunie—Praga, 1 iulie—Moscova, 8 iulie—Londra, 14 iulie—Galați, 21 iulie—Diosgyör (cu trenul), 30 iulie—Helsinki. Un adevărat tur de forță, dar cu prețul unei oboseli care n-a permis atingerea vîrfului de piramidă proiectat, ci doar a unui plafon valoros, e drept, dar mai puțin spectaculos decît recordul. Datorită numărului prea mare de concursuri și, mai ales, al deplasărilor lungi și obositoare, a scăzut firesc nivelul pregătirii și s-a alterat tehnica. Nu e întîmplător faptul că Ioli a obținut cel mai bun rezultat al anului (1,87) la 24 iunie, la Praga, deci la începutul „formei sportive" și apoi a scăzut treptat. „Fadingul" competițional din august (în vederea „europenelor") i-a redat treptat forma, dar vîrful „noului val" a început să crească abia în octombrie, adică atunci cînd sezonul atletic trage storurile.*

— Ce ne puteţi spune despre acest an preolimpic 1963?

— *Ca în orice an impar (adică fără olimpiadă și „europene"), periodizarea formei trece pe plan secundar...*

— Asta bineînţeles doar în cazul Iolandei, care deocamdată are o singură rivală: ştacheta.

— *Dacă vreți... Oricum forma va veni mai devreme, nefiind condiționată. Apoi va urma o perioadă mai „tihnită", pînă spre concursul preolimpic de la Tokio (13 octombrie 1963).*

— Şi apoi?

— *Va veni iarna cea mai grea. Iarna preolimpică. O iarnă a prudenței și a desăvîrșirii treptate. Fără experimente și inovații. Dar toate acestea depind de anul 1963. Sper să fie o nouă etapă rodnică, în care să strălucească și vîrful piramidei...*

...Toţi iubitorii sportului din ţara noastră urează Iolandei Balaş cît mai multe succese, care să prelungească lanţul victoriilor ei.

Interviu luat de IOAN CHIRILĂ

SPARTACHIADA DE IARNĂ A TINERETULUI, LA TUŞNAD

Înaintea inaugurării turneului prin ţară, mîndra iarnă şi-a desfăşurat trena-i albă, ca într-o veritabilă paradă a modei, deasupra codrilor de brazi în a căror îmbrăţişare şi-a găsit confortabil sălaş Tuşnadul, cunoscuta staţiune balneo-climaterică. Spectatorii, oameni ai muncii veniţi în concediu de odihnă, au sărbătorit evenimentul cu tot fastul cuvenit. Bătăile cu confeti de sezon, vesele concursuri de săniuţe, nu mai puţin animatele coborîri cu schiurile şi chiar întrecerile de patinaj, pe ademenitoarea gheaţă a lacului Ciucaş, au fost doar cîteva din manifestaţiile entuziaste care au creat micuţei, dar splendidei staţiuni de pe malul Oltului, atmosfera tinerească, de molipsitoare voioşie.

Cine a fost regizorul principal al acestui prim şi reuşit festival sportiv? *Casa de cultură din Tuşnad!* Casa de cultură care, în întîmpinarea întrecerilor Spartachiadei de iarnă şi-a îmbogăţit inventarul sportiv cu încă 30 de săniuţe noi (în prezent are 72 de săniuţe), adăugate la cele 84 de perechi de schiuri şi 70 de perechi de patine, materiale care doar noaptea mai prind să se odihnească.

Am asistat la primele întreceri de săniuţe din cadrul Spartachiadei de iarnă. Cîştigătorii concursului, C. Ceauşu, proiectant la uzina mecanică din Moreni, şi I. Roşu, miner, au întrecut săniile conduse de V. Baban (Igiena Bucureşti) şi D. Moise (T.A.P.L. Galaţi) la o diferenţă de cîteva zecimi de secundă. Acestora, ca şi primilor trei clasaţi la întrecerile de schi: V. Mogoş, impiegat de mişcare la C.F.R. Bicsad-Olt, Gh. Grecu, electrician la Combinatul Chimic I-Făgăraş şi I. Pavel, electrician la Combinatul Siderurgic Reşiţa, organizatorii le-au înmînat diplome pe care, după bucuria cu care au fost primite, sîntem convinşi că performerii le vor înrăma şi le vor aşeza la loc de cinste de îndată ce se vor întoarce acasă.

Pagini redactate de: G. ŞTEFĂNESCU

ÎN FOTOGRAFII:

① *Înaintea începerii concursului de săniuţe din cadrul Spartachiadei, cîteva coborîri de antrenament.*
② *S-a dat startul în coborîrile oficiale.*
③ *Primii trei clasaţi la săniuş: C. Ceauşu, V. Baban şi D. Moise revin la locul de start în aplauzele spectatorilor.*
④ *Ilie Balotescu, responsabilul sportiv al Casei de cultură, citeşte condiţiile de concurs la proba de schi.*
⑤ *Pe inginerul mecanic Mircea Cîrlănaru din Turda, după concursurile de săniuţe, îl vedem concurînd şi pe pîrtia de schi.*

PE LACUL CIUCAŞ

Secţia de patinaj viteză a clubului sportiv Dinamo Bucureşti se numără printre secţiile fruntaşe din ţară. În rîndurile celor 40 de tineri care activează în cadrul secţiei se află sportivi fruntaşi, ca de pildă Emilian Papuc, campion republican absolut la seniori, Gh. Catona, recordman republican şi multiplu campion de juniori, Victor Sotirescu, recordman republican la 500 m, Valeriu Mureşan campion regional, Magdalena Udrea, campioană regională, Vlad Patraulea, multiplu campion şi recordman de juniori şi mulţi alţii, ale căror rezultate pe pista de gheaţă au făcut de multe ori să se modifice lista recordurilor ţării, spre cinstea lor şi a clubului căruia îi aparţin.

Parte dintre aceşti sportivi, aflaţi în vacanţă sau în concediu de odihnă, i-am întîlnit, antrenîndu-se în vederea apropiatului campionat, pe pista cu două culoare amenajată pe luciul gheţii de pe lacul Ciucaş din Tuşnad (foto 1). Ştefan Demian, muncitor la Electronica şi elev în clasa a IX-a la cursurile fără frecvenţă, se antrenează împreună cu Zvetlana Busuioc, care anul trecut a cîştigat concursul republican la categoria de vîrstă 15—16 ani. Zvetlana, deşi mai tînără, îl ajută pe Demian să-şi corecteze poziţia de înaintare pe gheaţă (foto 2). Emilian Papuc, campionul nostru absolut, are 24 de ani şi este proaspăt inginer instalator. La antrenamente, el lucrează cu Dan Lăzărescu (foto 3). După un antrenament „tare", patinele, cu tot oţelul lor de bună calitate, reclamă deseori intervenţia polizorului. Valeriu Mureşan, muncitor electrobobinator, se consultă cu colegul său de sport Victor Sotirescu, elev în clasa a X-a, campion regional la categoria de vîrstă 15-16 ani, dacă este sau nu nevoie să-şi dea patinele la atelier (foto 4).

...Cîteva momente din fructuoasa activitate a patinatorilor noştri vitezişti. Sperăm ca toate aceste pregătiri să fie încununate de un cît mai mare succes la campionatele care se apropie.

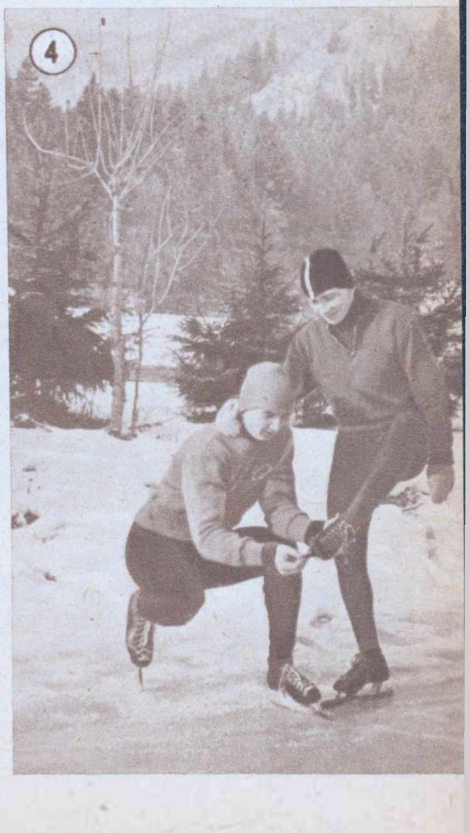
1

2

3

4

IZVOARELE N-AU SECAT!

Un nou an de activitate sportivă a început. Pentru voleiul nostru — un an de cotitură, în care trebuie să arătăm că ne-a slujit la ceva lecţia — destul de usturătoare — prilejuită de nesatisfăcătoarele locuri obţinute la campionatele mondiale din octombrie 1962. Cum bine se ştie, rezultatele care au generat lecţia aceea şi învăţămintele ei au fost în largă măsură şi consecinţe ale nesatisfăcătoarei munci a antrenorilor, de descoperire, de creştere şi de promovare în echipele naţionale a elementelor tinere, talentate. Îndeosebi acest capitol din volumul obiectivelor ne reclamă atenţia. Şi mai ales cel cu referire la voleiul nostru feminin, pentru care 1963 este mai dificil. Într-adevăr, băieţii au terminat campionatul mondial pe un loc nemulţumitor din multe considerente, dar care totuşi le-a asigurat calificarea pentru turneul olimpic de la Tokio, din 1964. Echipa feminină însă, care n-a izbutit la Moscova să obţină paşaportul olimpic, are obligaţia să o facă prin cucerirea unui loc corespunzător la campionatul european din acest an, de la Budapesta.

Şi nu e totul, căci perspectiva nu o încheie nici 1963 şi nici anul olimpic 1964. De aceea, anul în care am păşit se impune a însemna, pentru voleiul nostru în general şi pentru cel feminin în special, întronarea preţuirii pe care o merită prospeţimea, vitalitatea şi avîntul creator al tineretului. La sursa lui să căutăm în 1963 soluţiile echipelor naţionale din 1964, 1965, 1966 şi de mai departe. Şi fără îndoială că, procedînd cu încredere şi cu mai mult curaj decît pînă acum, şi înainte de toate păstrînd şi dezvoltînd contactul viu cu larga bază de mase a voleiului din ţara noastră, explorînd în mod sistematic şi cu convingere această vastă pepinieră, vom apropia, vom grăbi momentul satisfacţiilor supreme pe tărîmul confruntărilor mondiale.

Să căutăm numai şi vom afla — sumedenie — cadrele de rezervă cărora le-am simţit lipsa în 1962. Nu vom avea decît să le valorificăm. Căci izvoarele lor n-au secat. Conţinutul fotoreportajelor din paginile de faţă caută a oferi — antrenorilor întîi şi întîi — cîteva dovezi şi argumente în acest sens.

CONSTANTIN FAUR

1

CEA MAI DE PREŢ VICTORIE

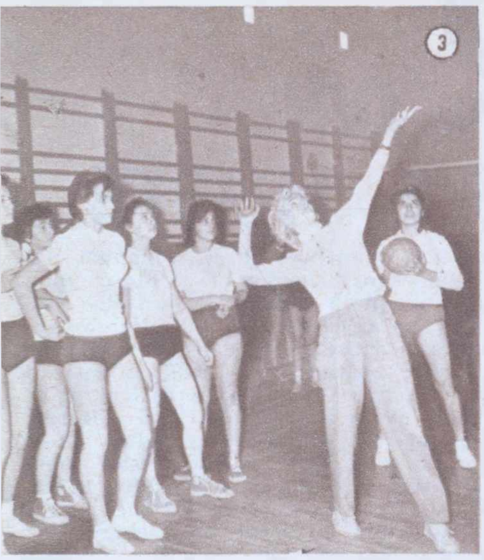
22 DE JUCĂTOARE şi o antrenoare. Jucătoarele: Una de 1,63 m înălţime, trei de 1,64 m, una de 1,65 m, două de 1,66 m, patru de 1,67 m, două de 1,68 m, două de 1,69 m, una de 1,70 m, una de 1,73 m, una de 1,74 m, trei de 1,75 m şi una de 1,82 m. Media 1,69 m. Exact media de înălţime a echipei feminine (12 jucătoare) care ne-a reprezentat la ultimul campionat mondial. Totuşi, n-aţi ghicit. Cifrele de mai sus nu ascund lotul lărgit din care a fost alcătuită echipa naţională de la Moscova. Sportiva de 1,63 m nu este Sonia Colceriu (ea măsoară 1,60 m) şi nici Alexandrina Berezeanu (care atinge doar 1,63 m), iar cele două voleibaliste înalte de 1,66 m nu sînt Tinela Pleşoianu şi Ana Mocanu, care au numai 1,65 m. Atunci? Puţintică răbdare...

Antrenoarea?... Nu e antrenoare. Sau, mai bine spus, ... este, deşi n-are calificarea de antrenoare şi cu toate că dintr-o anume privinţă (de loc neesenţială!) realizează mai mult decît mulţi antrenori. Ne-a trădat, probabil, de la bun început fotografia mare din capul paginii. Veţi fi recunoscut-o în ea pe fosta internaţională Rodica Şiclovan, purtătoare a tricoului de campioană republicană la echipele Ştiinţa I.C.F. în 1954 şi Dinamo în 1959, 1960 şi 1961, astăzi jucătoare a formaţiei divizionare a Combinatului Poligrafic Bucureşti. Dar nu vi se înfăţişează apărînd culorile C.P.B.-ului, ci în postura în care o poţi afla cel mai ades înafara terenului de joc, pe tărîmul profesional al activităţii sale zilnice: profesoară de educaţie fizică la Şcoala medie mixtă nr. 17 Matei Basarab din Capitală... Ei, desigur, o puteţi întîlni pe Rodica Şiclovan şi în alte şcoli din raza raionului Tudor Vladimirescu: atunci cînd îşi exercită funcţia de metodistă raională cu problemele de educaţie fizică. Iar la „Matei Basarab" — şi în orele de dirigenţie ale clasei a 8-a C sau, îndeplinind acelaşi rol, la reuniunile cu părinţii elevilor şi elevelor acestei clase. De asemenea, şi ca secretară a asociaţiei sportive pe şcoală, şi în calitate de propagandistă U.T.M... Dar nu despre asta e vorba aici. Sau, dacă vreţi, este, însă numai tangenţial.

Important pentru obiectivul vizat de noi în reportajul acesta este faptul că o profesoară de educaţie fizică, cinstind specializarea volei, cu care a absol-

2

vit Institutul de Cultură Fizică și pasiunea pentru acest sport, îi oferă nu mai puțin de 22 de elemente cu reale perspective. Parțial, datele din fruntea articolului credem că ilustrează destul de clar, aceste perspective. Numai parțial, pentru că statura impozantă poate reprezenta mult în volei, e adevărat, dar nu e totul. Și e bine ca tinerelor să li se precizeze cu tărie și din capul locului aceasta, ca și tot ceea ce le mai este necesar ca să poată evolua și obține succese.

22 de tinere talentate, dintre care una de 15 ani, 20 de 14 ani și una de 13 ani. Toate îndrăgostite de volei. Cum le-a descoperit profesoara Rodica Șiclovan? Pur și simplu mergînd la orele de curs, din clasă în clasă, la școala la care a fost repartizată. Fără nici o... transferare de la vreo altă școală, ci doar căutînd (deci găsind) și tatonînd apoi ca să i se dezvăluie, după însușirile fizice specifice, și predilecțiile afective pentru volei ale fetelor.

Și... gata? Nu. Din fericire și ca un foarte bun exemplu, nu. Între criteriile de selecție a lotului, intrat în pregătire în ianuarie 1962, în cadrul secției de volei a asociației sportive de la „Matei Basarab", a figurat la loc de cinste... catalogul. De aceea sînt numai 22 elevele primite la antrenamente. Doar cele cu note bune și foarte bune, în primul rînd ca Ianculescu Manuela (1,74 m înălțime, dar și media 9,01 la învățătură pe trimestrul I), Tănăseanu Ileana (1,75 m și media 9,21), Dună Anca (1,73 m și media 8,79), Andrași Elisabeta (1,75 m și media 9,12) și Stusiac Cristina (1,75 m și media 9,16). Iată un solid principiu sportiv, mai valoros decît cele mai formidabile blocaje sau plonjoane împerecheate cu o corijență! Un principiu căruia, de aceea, nici nu vom osteni vreodată să-i subliniem prezența, elogiindu-i pe cei care-l aplică și-l respectă.

22 de mlădițe ale voleiului feminin din țara noastră într-o singură școală. De la un singur profesor dintre cei mulți cu specializarea volei, formați de I.C.F. Nu aveți impresia că anumite concluzii se impun de la sine și că am enunțat suficient de limpede însăși una dintre soluțiile problemei?

Și încă ceva. Dacă din cele 22 de fete de la „Matei Basarab" măcar șase vor deveni în timp cadre de frunte ale voleiului de performanță din țara noastră, succesul acesta al profesoarei Rodica Șiclovan nu va depăși în însemnătate numeroase dintre biruințele voleibalistice ale jucătoarei Rodica Șiclovan? Nu va fi oare aceasta cea mai de preț victorie a sa?

În fotografii:

① „Tovarășă profesoară! Cele 22 de jucătoare ale grupei claselor a 8-a B, C, E, F, G și H din cadrul secției de volei a asociației sportive școlărești Matei Basarab sînt gata pentru antrenamentul de volei. Raportează eleva Ianculescu Manuela, din clasa a 8-a C".

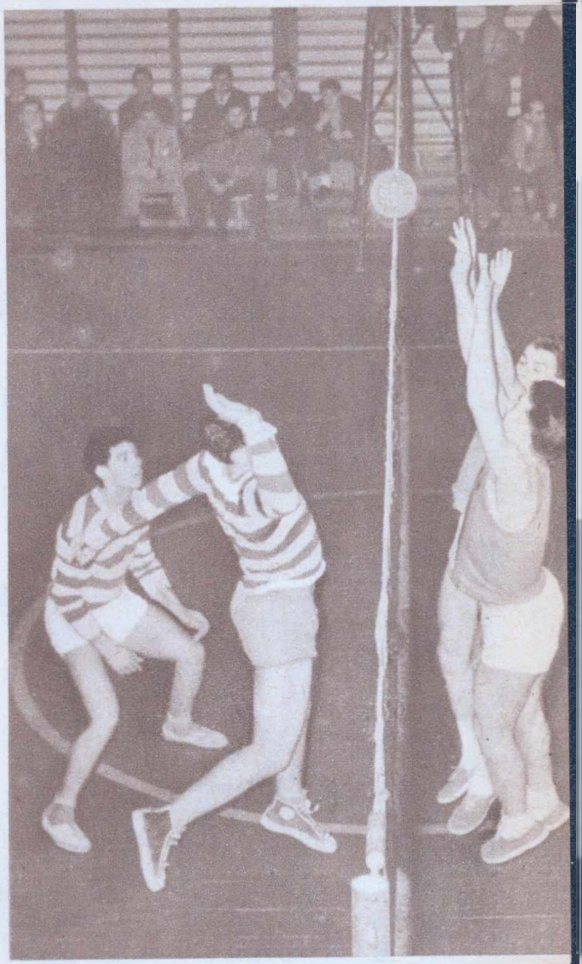
② Învățăm cum trebuie să așteptăm și să primim mingea de la adversar. Da, dar să învățăm bine de la început, căci deprinderile greșite, după multe repetări de-a lungul anilor, cu greu le vom mai retușa!

③ „Să ne ocupăm puțin de serviciu. Iată, așa trebuie lovită mingea. S-a înțeles?"

④ Da, s-a înțeles. Printre cele care au prins mai repede e și Floarea Iacob, cea mai... tînără din grupă: are doar 13 ani. În pofida respectabilei sale înălțimi de 1,82 m, Floarea, bine proporționată și atașată serios de volei, vădește o remarcabilă mobilitate, o bună viteză de reacție și multă îndemînare.

⑤ Nu, nu. După un singur an de volei, nu-i de loc rău plonjonul executat de Doina Rizescu...

⑥ ...și nici lovitura ei de atac, căreia cu greu îi face față blocajul, pe care i-l opun Manuela Ianculescu și Elisabeta Andrași. Deocamdată...

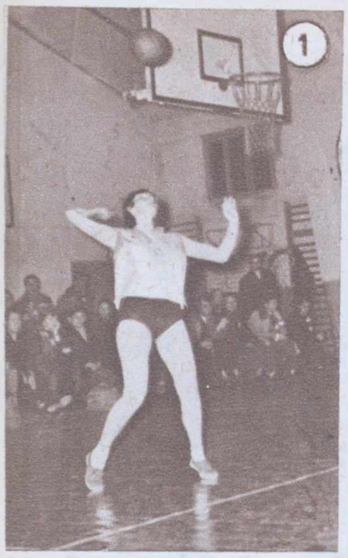
TINEREȚE, TINEREȚE...

...Suflul ei se simte destul de puternic și în campionatul divizionar masculin, început cu două luni în urmă și în ale cărui prime șase etape — majoritatea turului — tinerii au atras serios atenția asupra lor, asupra resurselor lor și asupra fericitelor rezolvări pe care adesea le pot furniza. Prezența lor, în mai mică măsură frapantă la formațiile provinciale (în rîndul acestora primenirea cadrelor făcîndu-se de regulă într-un spirit mult mai gospodăresc și mai înțelept), s-a manifestat cu osebire la unele echipe bucureștene, și anume, la Rapid și la Progresul, aflate inițial în acută carență cu efectivele de jucători. Acestei din urmă echipe, cu Miculescu accidentat și indisponibil pentru mai multă vreme, cu Pădurețu transferat la Steaua și cu Ghertinișan absent la un moment dat, dezlegarea problemei i-a dăruit-o, pe lîngă Ion Urea (22 de ani — 1,79 m) și Constantin Vasiliu (20 de ani — 1,88 m), amîndoi de la Știința București, și Viorel Ozum (19 ani — 1,83 m) de la Voința București. Iar în teren la Rapid au început a apare de asemenea figuri noi: după Ardelea (22 de ani — 1,87 m), venit de la Știința București, Gheorghiță (18 ani — 1,89 m), format la Sănătatea și Coțoveanu (19 ani — 1,80 m), din lotul juniorilor rapidiști.

Care va să zică, n-a fost chiar de-a surda zarva pe care a făcut-o presa la inaugurarea campionatului, pe tema promovării elementelor tinere în primele formații...

E bine, e bine așa, iar preocuparea perseverentă a consiliului orășenesc UCFS București pentru întinerirea și întărirea formațiilor divizionare ale Capitalei este de bună seamă lăudabilă. Și e de dorit să nu fie doar un început lăsat la jumătatea drumului!

ÎN FOTOGRAFIE: Viorel Ozum (elevul maestrului emerit al sportului dr. Dumitru Medianu, antrenorul echipei Voința București din campionatul de calificare) la debutul său victorios în categoria A. Iată-l, în meciul Progresul București — C.S.M. Cluj (3—1), dublîndu-l pe coechipierul său Nicolae Palade.

12 DIN CELE MULTE...

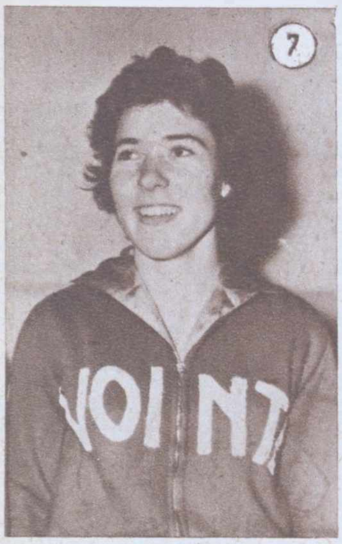
...Cum s-ar spune, o echipă completă. Am alcătuit-o cu ocazia primelor etape ale campionatului republican de categoria A pe 1962—1963 pornind de la ideea că în afara formaţiei prezentate de ţara noastră la ultima ieşire internaţională, aceea din octombrie trecut de la Moscova sînt multe, foarte multe jucătoare care ar putea deveni titulare ale naţionalei. Cum? Desigur, printr-o minuţioasă pregătire, în cadrul căreia să le fie cristalizate şi dezvoltate acestor voleibaliste talentul şi evidentele calităţi fizice, modelînd valoarea, care le va atribui certificatul de admitere în lotul reprezentativ de volei. Şi nu numai pe banca rezervelor, ci chiar în teren, alături de jucătoarele consacrate, alături de Doina Ivănescu, de Lia Vanea şi de celelalte, acumulînd din timp experienţă pentru momentul în care acestea le vor trece ştafeta, trebuind să părăsească arena.

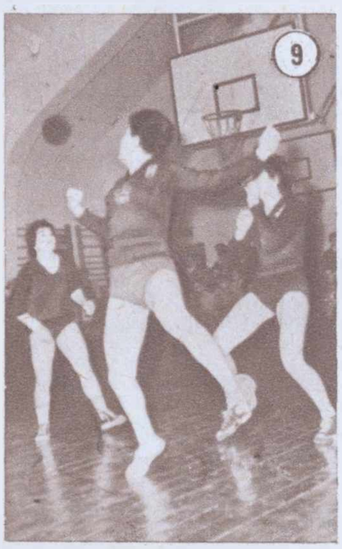

Tocmai simplu nu e. Esenţialul este însă ca, atunci cînd privim noile elemente, să nu ne zorim doar a constata că-s încă neşlefuite şi că... „nici nu se compară cu celelalte!", către care să ne şi întoarcem iute atenţia, cu gîndul la rezultatul imediat urmărit. Cu un asemenea mod sentenţios şi superficial de a gîndi , ia să vedem, cu ani în urmă, Tinela Zotta-Pleşoianu, Rodica Gherasim-Şiclovan, Doina Corbeanu-Ivănescu, Sonia Colceriu şi atîtea altele ar fi pătruns oare în echipele naţionale? Bineînţeles că nu. Ele ar fi fost aşteptate — răbdare, răbdare! — să se perfecţioneze uitîndu-se de pe bancă la colegele lor de echipă mai experimentate...

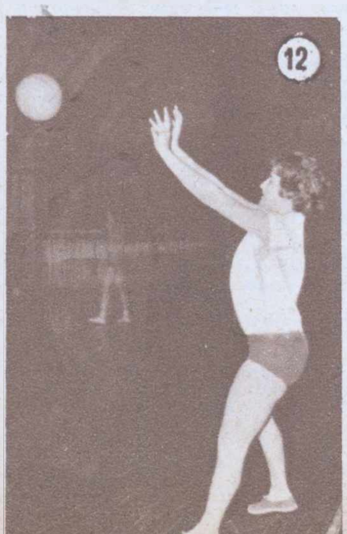

Să nu repetăm aşadar greşelile, ci doar acţiunile bune. Avem în echipele noastre feminine din prima categorie a campionatului republican o mulţime de tinere dotate din plin cu însuşiri remarcabile, corespunzînd cerinţelor voleiului modern. Din acest punct de vedere, al condiţiilor de vîrstă şi de statură, obligatorii pentru o comportare care să ne mulţumească pe plan mondial, avem de unde forma, nu una, ci patru echipe naţionale feminine de a căror temeinică pregătire să ne ocupăm. Să o şi facem, alegînd — cu grijă, dar şi cu îndrăzneală şi încredere — din rîndul numeroaselor cadre cu certe posibilităţi de progres care ne stau la dispoziţie. Pe cîteva dintre acestea vi le prezentăm în ilustraţiile alăturate, subliniind în egală măsură modestia şi sîrguinţa de care trebuie să dea dovadă în îmbunătăţirea jocului lor, precum şi răspunderea antrenorilor care se ocupă de pregătirea acestora în echipele de club din care fac parte...

1. **MIHAELA VNUCOV (Ştiinţa Bucureşti), 21 de ani — 1,72 m înălţime.**
2. **JUDITH COHN (Voinţa M. Ciuc), 20 de ani — 1,68 m.**
3. **ANA ZOTA (Ştiinţa Bucureşti), 18 ani — 1,71 m.**
4. **SILVIA PREJA (Ştiinţa Bucureşti), 19 ani — 1,72 m.**
5. **VIORICA MIRION (C.S.M. Sibiu), 18 ani — 1,73 m.**
6. **MARILENA ŞTEFĂNESCU (Dinamo Bucureşti), 18 ani — 1,70 m.**
7. **MARGARETA ŞORBAN (Voinţa M. Ciuc), 19 ani—1,70 m.**
8. **ECATERINA ROG (Progresul Bucureşti), 21 de ani — 1,73 m.**
9. **MARIA PALOŞ (C.S.O. Timişoara), 17 ani — 1,72 m.**
10. **CORNELIA HAŞIU (Ştiinţa Bucureşti), 19 ani — 1,71 m.**
11. **ISABELA EVDOŞENCO (Voinţa Bucureşti), 23 de ani — 1,77 m.**
12. **HELGA SCHREIBER (Dinamo Bucureşti), 17 ani — 1,71 m.**

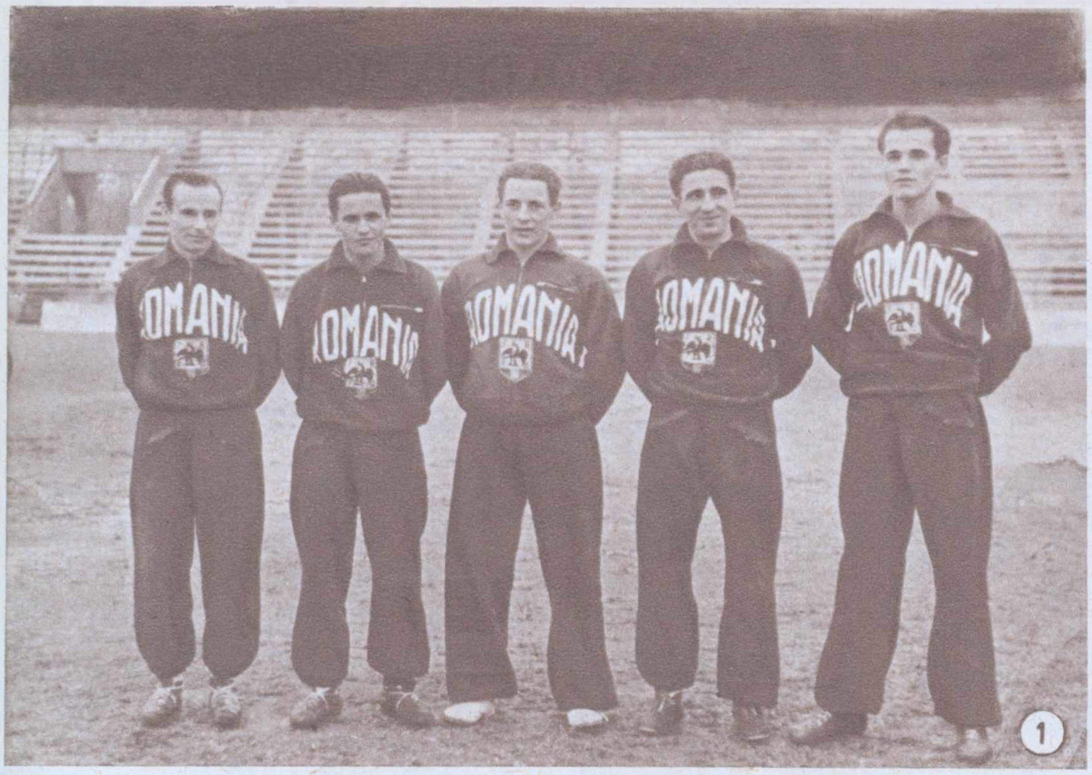

Adăugaţi acum, alăturatului grupaj, numele măcar a cîtorva dintre cele care lipsesc, de pildă clujencele Marilena Cucu şi Mihaela Bărbulescu, Cornelia Lăzeanu din Craiova, bucureştencele Elena Verdeş, Magdalena Hangrad şi Cornelia Moraru II, sibianca Irina Welther şi braşovencele Magdalena Kondorossy şi Viorica Goia, notaţi că cea „mai în vîrstă" dintre acestea are 20 de ani, iar cea mai tînără—16 ani şi completaţi în fine totul cu valorile de mult afirmate şi cuprinse în lotul de la „mondialele" anului trecut, precum şi cu toate celelalte care vor fi scăpat enumerării noastre. Veţi recunoaşte, laolaltă cu noi, că optimismul ne este îngăduit!

Fotografiile din paginile de volei:
PAUL ROMOŞAN

POVESTESC FOȘTII INTERNAȚIONALI

M-am născut în București, acum 43 de ani, în a opta zi a lui august. Locuiam pe calea Plevnei, cam la jumătatea distanței dintre arenele Venus și Romcomit, aproape de „arena" echipei Plevna, pe locul căreia se ridică azi lăcașul Operei. I se spunea arenă, deoarece i se improvizaseră porți. Era ceea ce deosebea un maidan ales de unul obișnuit. Debutul în fotbal l-am făcut cînd aveam cinci ani, la echipa Plevna. O echipă necunoscută pe plan internațional sau intern, dar renumită în campionatul străzilor și cartierelor bucureștene. Condiția pentru a fi primit în echipa străzii era să locuiești pe strada aceea. Nu se practica... racolajul. De altfel, copiii nici nu cunoșteau acest cuvînt. Așa-mi explic acum pentru ce în echipă nu aveau loc vedetele și cotonogarii. Plăteam săptămînal cotizația de 5 lei. Din banii strînși ne cumpăram echipament și minge. Încălțămintea și-o procura fiecare cum putea. De aceea, în fiecare seară urma chelfăneala, căci intram în casă cu pantofii sau cu ghetele stricate. Băteam mingea de cînd înflorea liliacul și pînă cînd în piața Elefterie lumea începea să cumpere brazi. Zi de zi. Antrenorul nostru era... imitația. Ne strecuram în zilele de meci la Venus sau, dacă nu reușeam, ne cocoțam în pomi și-i priveam pe idolii noștri. Apoi, săptămîni, și luni, și ani în șir încercam să facem și noi la fel. Aveam și noi activitate competițională. Plevna juca fie cu „Matache Măcelaru", fie cu Săgeata, fie cu Vijelia, fie cu Pandurii. Un delegat al echipei străzii ducea celeilalte o provocare scrisă, în care erau menționate ziua, ora și locul. De cele mai multe ori ne autoarbitram. Orice atitudine necinstită sau brutalitate atrăgea după sine eliminarea de pe... teren. În genere, era pus în joc un trofeu cumpărat prin contribuția tuturor competitorilor. Toamna, acest trofeu era cel mai mare pepene pe care-l găseam în piață. Cîștigătorii îl mîncau, învinșii priveau. De cele mai multe ori înghițeau în sec adversarii Plevnei. De pe strada noastră s-au ridicat Titi Dumitrescu, Mihai Flamaropol, Eugen Iordache, Dorin Dron, Bălănescu și alții, cărora colectivul le atribuia porecle după merite: „Vogl", „Rafinski", „Kotormani", „Dobay", „Ciolac", „Sindelar", „Sesta", „Sarosi" etc.

Cînd am împlinit 9 ani, echipa Plevna a fost legitimată în întregime la Gloria. Am fost nedespărțit ca extrem stînga de interul stînga Titi Dumitrescu. El juca pentru mine, îmi punea mingi ideale, iar eu înscriam. Această plăcere pe care o gusta Titi nu-mi lipsea nici mie. Eram foarte fericit cînd centrările mele grăbeau și înmulțeau repunerea mingii în joc de la centrul terenului. La Gloria am trecut prin toate clasele fotbalului: pitici, juniori, rezerve, echipa întîi. La 16 ani m-am transferat la Sportul Studențesc, care activa în categoria B. După doi ani, am debutat în categoria A, la Carmen. Ultima echipă pentru care am făcut curse pe extremă a fost A.S. Armata. În 1949, un traumatism, pe care-l simt și acum la intemperii, m-a obligat să abandonez jocul.

Cea mai mare bucurie, ca jucător, am avut-o la 17 ani și jumătate. Am debutat în echipa națională A, contra Belgiei, la București (2—1) în 1937. Am mai fost selecționat apoi în două întîlniri cu Iugoslavia, cu Ungaria, cu Italia. În echipa națională B am fost selecționat de 18 ori.

Bucuria pe care am trăit-o la 17 ani și jumătate a fost amplificată nu atît de gîndul că eram primul fotbalist în țară selecționat în echipa națională A înainte de a fi împlinit 18 ani (vîrstă la care a debutat și Bazil Marian), cît mai ales de faptul că jucam alături de ilustrul Iuliu Baratki, cel mai complex jucător al țării noastre. Calitățile sale nu au aparținut numai fotbalului din trecut. Ele caracterizează jocul de mare clasă din toate timpurile. Tehnicitatea sa s-a armonizat cu virtuozitatea. El executa toate procedeele cu maximum de promptitudine, de finețe, folosind ambele picioare, capul. Avea o anticipație tactică de necrezut, ceea ce-i permitea să găsească plasamentul optim, de unde rezolva cu mijloacele tehnice chiar și cele mai complicate probleme de fructificare. În ciuda toracelui său voluminos și împlătoșat cu musculatură, cucerea prin agilitatea-i formidabilă. Am jucat alături de el de cinci ori. Din careu Ghiussy îmi făcea semn unde și cum să-i centrez. Nu aveam voie să greșesc. Maidanul a fost o școală aspră, dar bună la timpul său. La vîrstă fragedă trebuie învățată corectitudinea în execuții! În trecut, nu existau condițiile excepționale pe care le întîlnim în țara noastră, azi, la tot pasul. Să nu păcătuim așadar trecînd pe o poziție defetistă, nostalgică. Să culegem fără întîrziere și permanent roadele minunatelor condiții actuale. În rîndurile copiilor sînt zeci și sute de talente. Să le descoperim și să le insuflăm pasiunea pentru măiestrie, prin stimularea neîncetată a predispoziției de imitație, caracteristică vîrstei fragede. Să-i învățăm nu numai alfabetul, ci și caligrafia și ortografia fotbalului.

De 13 ani sînt antrenor. Și pe acest tărîm am gustat din cupa marilor satisfacții: în 1952, la Turku, 1—2 cu Ungaria; 1—0 cu Iugoslavia la Belgrad; 3—1 cu Spania la București. Aceste rezultate scot în evidență posibilitățile fotbalului romînesc. Dar raritatea lor trebuie să ne dea serios de gîndit. Între fotbalul din trecut și cel de azi există o mare deosebire, în favoarea prezentului. Permanenta luptă dintre atac și apărare a dus în prezent la dispozitive defensive supraaglomerate, din ce în ce mai greu de străpuns de înaintări. Aceasta a contribuit treptat la complicarea lucrurilor. Greșesc acei ce cred că numai fotbalul din trecut se baza pe tehnică, iar cel actual doar pe pregătire fizică. Este adevărat că în fotbalul contemporan cheia succesului o constituie viteza, viteza maximă. Dar nu numai viteza de deplasare, ci și viteza în execuții. Aceste execuții se cer însă ireproșabile din punct de vedere al tehnicității. Apoi, se adaugă ritmul. Ritmul susținut, denumit plastic — infernal. Sarcinile pentru fiecare post, în fotbalul actual, s-au înmulțit. De pildă, în sistemul clasic sau în WM extremele aveau un cîmp de acțiune limitat de la jumătatea terenului, pe margine, pînă în careul advers. Erau mașini de centrat. În prezent, zona de acțiune a extremelor a crescut considerabil. De asemenea și sarcinile lor. Extremul nu mai este doar un creator, ci și un realizator, iar la nevoie trebuie să-și aducă cu consistență contribuția în apărare. De aici rezultă necesitatea unui proces de pregătire științific, continuu, respectarea riguroasă a normelor vieții sportive. Iar ca un corolar, o continuitate și în activitatea competițională, în companii tot mai valoroase.

GHEORGHE POPESCU
antrenor

ÎN FOTOGRAFII:

① 14 APRILIE 1940, ROMA. Înaintarea echipei Romîniei la meciul cu Italia (1—2) de la stînga spre dreapta: BINDEA, MIHĂILESCU, BARATKI, REUTER, POPESCU.

② Prin fuleul său caracteristic, Gică Popescu și-a depășit adversarul direct, a pătruns în careu și va trage la poartă. Fază din meciul Romînia B — Ungaria B (1—1).

ÎN NUMĂRUL VIITOR:

RUDOLF WETZER

ECHIPE FRUNTAŞE ÎN CATEGORIA B: C.S.O. GALAŢI

O IDEE BUNĂ

Anul trecut, în primăvară, către sfîrşitul returului, iubitorii fotbalului din Galaţi au reuşit, după ani de căutări, să afle calea cea mai scurtă spre prima categorie a campionatului republican: selecţionarea celor mai buni fotbalişti din toată regiunea şi înmănunchierea lor într-o singură echipă. Astfel a luat fiinţă echipa C.S.O. Galaţi. **C.S.O. Brăila** i-a dat pe Militaru şi Coman I, **Rapid Focşani** pe Stătescu şi Gheorghe, **Ştiinţa Galaţi** pe Dan, Lupea, Dragomir, Coman II şi Fălcuţescu, **Dinamo Galaţi** pe Cîmpeanu, Hulea, Dumitru, Oprea, Voicu, Dărăban şi Matei. Se cuvine menţionată înţelegerea asociaţiei Dinamo care a acceptat transferarea secţiei sale de fotbal la clubul orăşenesc. Dar selecţia nu s-a oprit aici. Noii echipe i-a fost desemnat cel mai pregătit antrenor din regiune — prof. Dincă Schileru de la C.S.O. Brăila. O singură excepţie am constatat: David, fostul extrem stînga al Steagului roşu Braşov. El şi-a schimbat regiunea, categoria şi postul: este acum centru înaintaş.

Ideea creării unei echipe selecţionate a regiunii, deci a unei formaţii cu mai mulţi sorţi de izbîndă pentru promovarea în categoria A, a avut pe lîngă nenumăraţii săi adepţi şi — lucru firesc — destui adversari. Aşa se face că aceştia din urmă au apreciat comportarea nesatisfăcătoare a echipei C.S.O. Galaţi în primele etape ale turului drept o confirmare a părerii lor.

Încetul cu încetul, prin intensificarea pregătirii atletice, prin perfecţionarea deprinderilor tehnice, prin măsurile educative luate, omogenitatea în joc şi coeziunea sufletească au început să prindă rădăcini tot mai adînci la echipa C.S.O. Galaţi. Ultimele partide susţinute de această formaţie au evidenţiat cristalizarea unui stil elastic, constructiv, ofensiv. În prezent, unui spectator — aflat în necunoştinţă de cauză — i-ar veni foarte greu să creadă că fotbaliştii clubului orăşenesc provin din cinci echipe şi că profilul activităţii lor profesionale este diferit: muncitori calificaţi, funcţionari, elevi, studenţi, militari, ingineri. Adversarii ideii de creere a acestei echipe selecţionate au fost nevoiţi — în atari condiţii — să se dea bătuţi.

Echipa C.S.O. Galaţi a încheiat turul cu un bilanţ promiţător pentru a doua parte a campionatului. Din 13 întîlniri a cîştigat 7, a terminat de cinci ori la egalitate şi a pierdut o singură dată. A înscris 31 de goluri şi a primit 14 (apărarea nu este încă bine pusă la punct). A totalizat 19 puncte, detaşîndu-se cu 3 puncte de a doua clasată. La acest bilanţ mai trebuie adăugate şi alte două amănunte: 1) nici un avertisment şi nici o suspendare şi 2) nici o accidentare în timpul jocului de pe urma insuficientei pregătiri.

În legătură cu activitatea echipei C.S.O. Galaţi în această iarnă, antrenorul prof. Dincă Schileru ne-a spus următoarele: **„Nu vom hiberna. Ne vom continua pregătirile pentru o comportare şi mai bună în retur. În acest scop, jucătorii vor face haltere, vor înota la bazinul acoperit, vor schia, vor lucra individual tehnica execuţiilor. Sperăm ca în cel mai scurt timp să dispunem de trusa completă a aparatelor ajutătoare."**

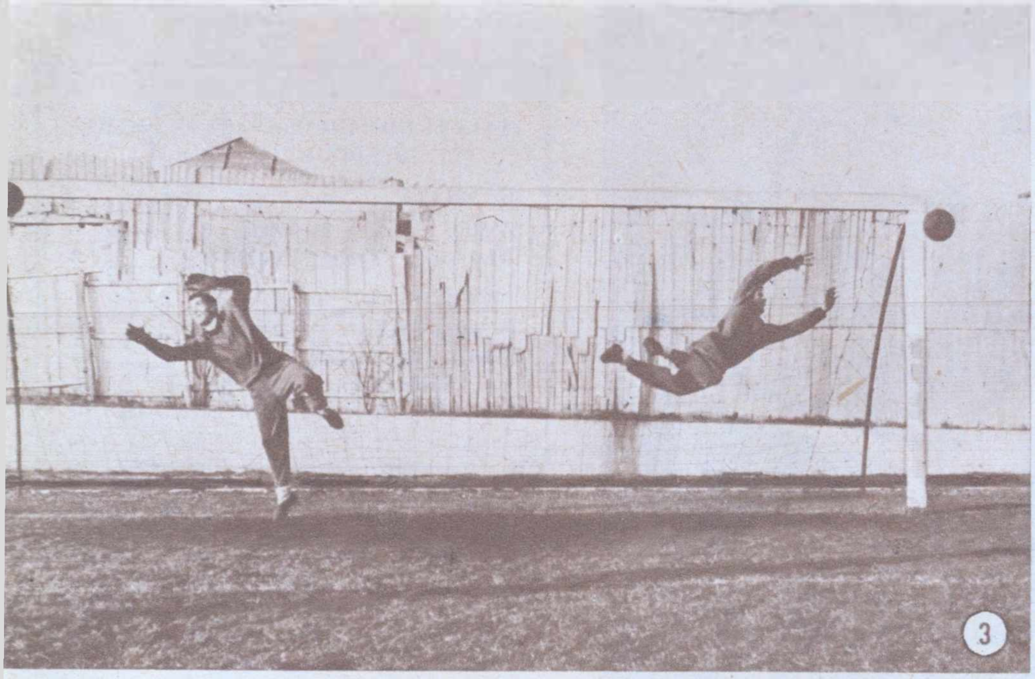
Va reuşi, în cele din urmă, echipa C.S.O. Galaţi să promoveze în categoria A? Principalul contracandidat este Metalul Tîrgovişte. În toamnă, la Tîrgovişte, gălăţenii au rezistat cu succes asalturilor şi au obţinut un rezultat egal. Ei consideră această partidă evenimentul cel mai important al turului şi declară că în acel joc echipa lor şi-a dobîndit emanciparea. Vor avea însă un drum de loc neted în primăvară. În întîlnirile de acasă, înaintarea are în faţă toată echipa adversă masată în apărare, iar în deplasare trebuie să stăvilească atacurile gazdelor, însoţite, uneori, de neregularităţi. C.S.O. Galaţi sugerează formaţiilor care se simt cu musca pe căciulă adoptarea unui stil de joc constructiv, spectaculos. Va avea de cîştigat foarte mult fotbalul din seria respectivă a categoriei B. Membrii echipei C.S.O. Galaţi transmit, prin intermediul nostru, un apel în acest sens îndeosebi Forestei Fălticeni.

Să revenim, în încheiere, la ideea gălăţenilor. Nu a fost nici rea, nici scoasă de la naftalină. A fost o idee bună!

ÎN FOTOGRAFII:

① Lotul echipei C.S.O. Galaţi. Rîndul de sus, de la stînga spre dreapta: prof. Dincă Schileru, antrenor; Petre DRAGOMIR (mijlocaş dreapta, 23 de ani, 1,74 m, 73 kg); Constantin COMAN (mijlocaş dreapta, 20 de ani, 1,79 m, 74 kg); Marian LUPEA (fundaş dreapta, 23 de ani, 1,76 m, 72 kg); Ionel DUMITRU (fundaş dreapta, 25 de ani, 1,73 m, 70 kg); Victor CÎMPEANU (portar, 25 de ani, 1,82 m, 64 kg); Teodor HULEA (stoper, 27 de ani, 1,82 m, 82 kg); Emil DAN (portar, 27 de ani, 1,78 m, 70 kg); Cristian STĂTESCU (fundaş stînga, 23 de ani, 1,70 m, 69 kg); Liviu FĂLCUŢESCU (mijlocaş stînga, 23 de ani, 1,77 m, 73 kg); Dumitru OPREA (mijlocaş stînga, 28 de ani, 1,70 m, 68 kg). Rîndul de jos, aceeaşi ordine: Virgil MILITARU (extrem dreapta, 24 de ani, 1,69 m, 71 kg); Vasile DĂRĂBAN (extrem dreapta, 27 de ani, 1,78 m, 76 kg); Ion GHEORGHE (inter dreapta, 1,68 m, 63 kg); Zoltan DAVID (centru înaintaş, 30 de ani, 1,69 m, 68 kg); Radu MATEI (inter stînga, 24 de ani, 1,78 m, 68 kg); Traian COMAN (inter stînga, 24 de ani, 1,75 m, 69 kg); Ion VOICU (extrem stînga, 23 de ani, 1,70 m, 68 kg). ② Medicul echipei dr. Grigore BÎRSAN (asistat de antrenor) ia tensiunea jucătorilor. Iată şi declaraţia sa: **„În luna august, după două săptămîni de pregătire, tensiunea arterială avea mediile 116/70. Acum, la sfîrşitul turului, mediile sînt 107/61 mm hg. Această îmbunătăţire simţitoare ce se constată la finele perioadei competiţionale reflectă o pregătire ştiinţifică, susţinută, cu rezultate evidente; modificări de ritm, în sensul creşterii ritmului de pregătire şi de desfăşurare a jocurilor spre sfîrşitul perioadei competiţionale, utilizarea încălzirii combinate prin: exerciţii dinamice, exerciţii statice + utilizarea medicaţiei hiperemiante periferice de tip revulsin"**. ③ Cei doi portari ai echipei. ④ David în timpul exersării unei fente cu adversar activ în faţă. ⑤ Fundaşul Stătescu, intercalat în atac, a înscris cu o asemenea foarfecă un gol preţios la unul din meciurile echipei sale.

Fotoreportaj: HORIA CRISTEA

3

4

5

VARIETĂŢI

● **Renumitul** *portar cehoslovac Schroiff a anunţat că anul acesta se va retrage definitiv din fotbal, dedicîndu-se carierei de antrenor.*

● **Echipa** *Cesena, care activează în seria C a campionatului italian, se mîndreşte cu portarul ei, deşi nu calităţile sale au făcut înconjurul lumii, ci...numele său: Hannibal. Atacanţii adverşi care cunosc puţină istorie au, din această cauză, trac atunci cînd sînt în poziţie de şut: „Hannibal ante portas!" Cei care nu au auzit de ilustrul general din antichitate... nu ratează însă.*

● **Tînărul** *inaintaş milanez Rivera, pe care De Fabri—noul selecţioner italian—îl consideră urmaşul lui Meazza, a realizat un record în meciul cu napolitanii: a înscris un gol în secunda 10. Vechiul record aparţinea lui Varese. Acesta marcase în secunda 11, într-un joc disputat în anul 1914.*

● **Fostul** *internaţional Fritz Walter, căpitanul echipei campioane mondiale în 1954, actualmente gazetar, a scris o carte, după ce a asistat la ultima ediţie a campionatului mondial: „Meciurile din Chile".*

● **Alte două cărţi** *de fotbal au mai apărut sub semnăturile lui Helenio Herera: „Gio" („Eu") şi Jacques de Ryswick: „100.000 de ore de fotbal".*

● **Situaţia** *financiară catastrofală în care se află Atletico Madrid i-a determinat pe conducătorii clubului spaniol să recurgă la peticirea bugetului prin renunţarea...contra-cost la serviciile lui Peiro, cel mai bun jucător adus de ei din străinătate.*

● **Fostul** *internaţional maghiar Boszik, care a jucat de 100 de ori în echipa naţională a ţării sale, a fost numit conducătorul secţiei de fotbal a clubului Honved din Budapesta.*

● **În prima categorie** *a campionatului unional activează şi trei echipe ale căror nume par, la prima vedere, puţin obişnuite: Kairat (Energie în limba cazahă), Pakhtakor (Cultivator de bumbac în limba uzbecă) şi Jalgirris (Pădure verde în limba lituaniană).*

● **Federaţia** *de specialitate din Uniunea Sovietică proiectează mărirea numărului echipelor din prima categorie de la 22 la 34 şi repartizarea acestora în două serii.*

● **Cel mai bun** *fotbalist al Italiei în perioada 1934—1938, Meazza, a declarat că una singură este calea redresării fotbalului autohton: aceea a renunţării la serviciile jucătorilor „oriundi". Aceştia întăresc echipele de club, dar fac imposibilă închegarea unei „squadra azzura" de talia aceleia care a cîştigat Cupa Jules Rimet în ediţiile a doua şi a treia (Roma şi, respectiv, Paris).*

● **Ancheta** *pentru desemnarea celui mai bun jucător iugoslav al anului 1962 i-a decernat laurii lui Galic.*

● **După meciul Franţa — Ungaria,** *în care s-a evidenţiat tînărul Di Nallo, un trimis special al A.S.Torino a început să ducă tratative secrete cu clubul Olympique Lyonnais. S-ar putea ca tîrgul să se încheie în mai, lună în care Di Nallo va fi solicitat să-şi îndrepte tirul său precis spre porţile echipelor cu care-şi va măsura puterile Torino.*

● **Federaţia de fotbal** *din Scoţia a reţinut încă de pe acum 2.000 de locuri pentru finala ediţiei 1966 a campionatului mondial pe care o va organiza Anglia.*

● **Actualmente,** *F.I.FA. este cea mai dezvoltată organizaţie sportivă internaţională. F.I.FA. are, afiliate 117 asociaţii naţionale (99 cu statut de membre definitive, 18 cu statut de membre provizorii) şi 5 Confederaţii. Aceste confederaţii sînt următoarele:* **Africa,** *cu sediul la Cairo (28 de asociaţii);* **Asia,** *cu sediul la Hong-Kong (29 de asociaţii);* **Europa,** *cu sediul la Berna (33 de asociaţii);* **America de Nord, America Centrală** *şi* **Caraibele,** *cu sediul la Tegucigalpa (17 asociaţii) şi* **America de Sud,** *cu sediul la Buenos Aires (10 asociaţii).*

● **Situaţia** *pînă în prezent în cea de a doua ediţie a Cupei Europei interţări este următoarea: pentru optimile de finală s-au calificat U.R.S.S., Luxemburg, Austria, Danemarca, Irlanda, Spania, Suedia şi Irlanda de Nord. Optimile de finală vor trebui jucate pînă la 31 octombrie 1963, iar sferturile de finală pînă la 31 mai 1964.*

BILANŢ

ATLEŢI ROMÎNI CLASAŢI ÎN PRIMELE 10 LOCURI ÎN EUROPA		
BĂRBAŢI		
Zoltan Vamoş	3.000 m ob.	locul 6
Alexandru Bizim	suliţă	„ 7
FEMEI		
Iolanda Balaş	înălţime	„ 1
Maria Diaconescu	suliţă	„ 4
Ana Sălăgean	greutate	„ 10
Elisabeta Teodorof	800 m	„ 10

Dacă ar fi să ne ghidăm după o serie de cifre exterioare, n-am putea reproşa aproape nimic anului nostru atletic 1962. Cele două victorii în întîlnirile bilaterale (cu Bulgaria şi Grecia), dubla victorie la Jocurile Balcanice, succesul de prestigiu al trio-ului Balaş-Diaconescu-Vamoş la Belgrad, la Europene, cele 20 de recorduri republicane de seniori doborîte (cifră prevăzută de Consfătuirea atletică pe ţară), cele 13 norme de maeştri ai sportului la atletism şi alţi cîţiva indici par să ne conducă spre concluzia că atletismul nostru 1962, deşi n-a strălucit, şi-a făcut datoria.

O asemenea concluzie ar fi însă rezultatul unui mod incomplet de a privi lucrurile. Pentru că progresul relativ al atletismului nostru în anul care s-a scurs poate fi acceptat ca atare numai dacă am îngheţa, printr-un efort de imaginaţie, cifrele europene imobilizîndu-le în vederea autoliniştirii.

RECORDURI R.P.R. ÎN ANUL 1962	
Seniori	20
Juniori I	15
Juniori II	30
Copii	6
Sală	36
	107

Ce spune tabela

Să facem o clipă abstracţie de faptul că Ioli e la a nu ştim cîta victorie consecutivă, că Vamoş i-a învins pe toţi alergătorii de obstacole din Europa (minus Roelants) şi că Maria Diaconescu a obţinut înaintea „europenelor" o serie de rezultate cu care ar fi putut-o învinge la Belgrad chiar şi pe Elvira Ozolina.

Există în prevederile Consfătuirii atletice pe ţară o cifră rotundă — 7.000 — care ar fi trebuit să reprezinte plusul de valoare al totalului primilor zece după tabela internaţională de punctaj, faţă de anul 1961. Din această cifră s-au realizat doar 1.000 de puncte. La fete lucrurile stau ceva mai bine, dar, oricum, faţă de plusul proiectat (2.000) s-au realizat doar 1.300. Iar dacă menţionăm şi faptul că din cei 72 de atleţi ai lotului doar 30 au îndeplinit obiectivele pe 1962 (deşi 52 din ei au marcat progrese faţă de 1961) tabloul se întregeşte cu claritate.

Ce spune clasamentul

Clasamentul primilor zece atleţi pe fiecare probă oferă o imagine edificatoare, şi anume: decalajul între primii 2—3 şi restul de 7—8. Faptul demonstrează, printre altele, calitatea insuficientă a pregătirii atleţilor la cluburi faţă de pregătirea coordonată din cadrul loturilor. Datorită acestei situaţii, tandemul Bizim-Popescu are certitudini de selecţie care sînt prea puţin stimulative, iar Drăgulescu (ciocan) se dovedeşte hipermulţumit cu al său 61 de metri, bătrîn cît... Imre Nemeth.

Harta probelor

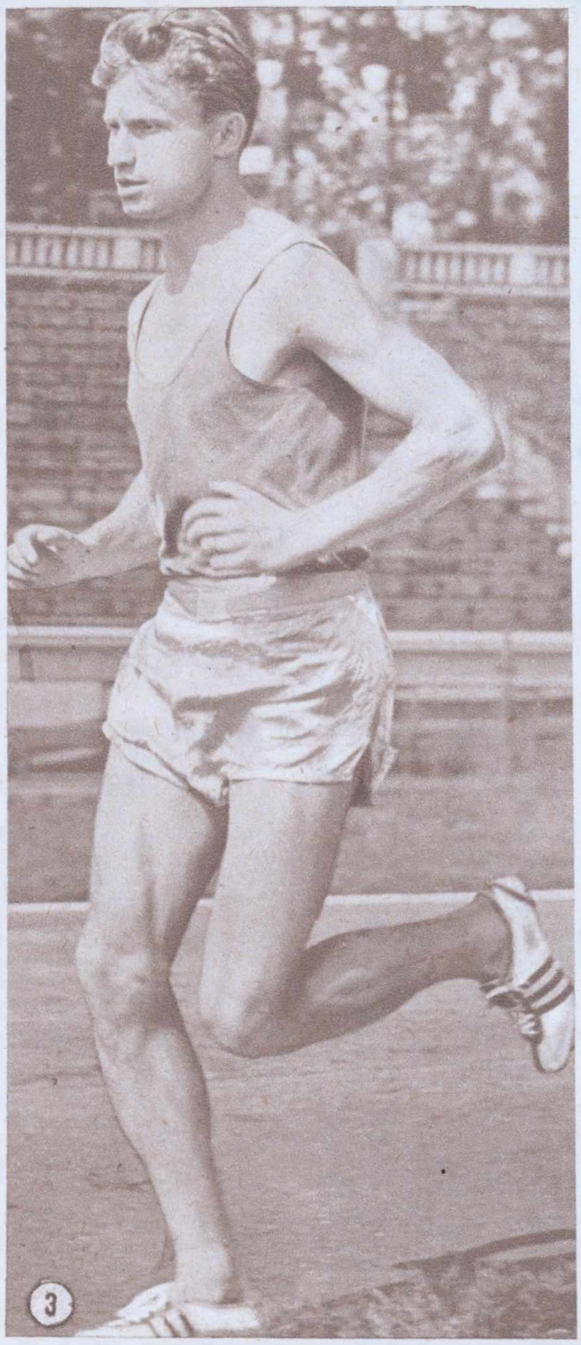
Pe „harta" probelor continuă să existe o serie de pete albe, ca nişte zone ale inerţiei şi ale lipsei de vegetaţie... atletică. Sprintul (băieţi + fete), greutatea şi discul — băieţi, suliţă — fete, ciocanul sînt cîteva din probele în care dezgheţul întîrzie.

Cauze

Principalele cauze? ÎN PRIMUL RÎND numărul insuficient de atleţi tineri bine selecţionaţi. La ciocan, de pildă, oricît ar fi de admirat „pirpiriii inimoşi", ei nu reprezintă o perspectivă demnă de luat în consideraţie. Şi asta în timp ce antrenorii de atletism se uită cu jind la atleţi ca Bulgaru sau Bădulescu (handbal), Horaţiu Nicolau sau Plocon (volei), Dinescu sau Cernea (baschet). ÎN AL DOILEA RÎND, mulţi dintre atleţii noştri nu s-au convins încă de necesitatea lucrului intens (Manolescu, discobolul, după ce a urmat o curbă ascendentă în pregătirea halterofilă, a scăzut considerabil în ultima vreme, iar aruncătorul de greutate Creţu, indiferent faţă de tehnică, are impresia că Dallas Long aruncă doar din forţă). ÎN AL TREILEA RÎND, lipsa unităţii de vederi în concepţiile metodice determină fatal o încrucişare de metode (de loc progresistă) care au o singură trăsătură comună: carac-

ATLETIC 1962

Totul e ca promoția anului 1962 să nu se piardă pe drum, iar cea din 1963 să aibă prilejul unei afirmări și mai puternice, care poate fi asigurată prin sprijinul mai substanțial al organelor locale, prin stimularea spiritului gospodăresc, prin înmulțirea cadrelor de antrenori și mai ales prin cultivarea dragostei pentru atletism. (E inadmisibil ca un prăjinist junior de 4,10 m — Eugen Simionescu — să cocheteze, în plin proces de creștere atletică, cu nu mai știm care joc sportiv.)

Rolul propagandei

Atletismul, „sportul sporturilor", are nevoie de o propagandă mai susținută. De la stadionul pe care a alergat Zatopek și pînă la poteca satului de munte, toți cei care iubesc și servesc atletismul trebuie să-l înalțe, prin toate mijloacele posibile, în ochii tinerilor, cărora să li se descopere neasemuitele lui frumuseți.

Iar succesele mult așteptate nu vor putea întîrzia.

★

Rîndurile de față au la bază o convorbire cu antrenorul federal Gheorghe Zîmbreșteanu.

IOAN CHIRILĂ

ÎN FOTOGRAFII:

① Iolanda Balaș

② Petre Astafei a îndeplinit de 6 ori norma de maestru al sportului în anul 1962.

③ Vamoș — cel mai bun rezultat obținut vreodată de un atlet romîn la „europene".

④ Maria Diaconescu primește felicitările recordmanului mondial Igor Ter Ovanesian pe stadionul olimpic din Helsinki.

terul neștiințific. Fără îndoială că toate aceste trei cauze îi vizează în primul rînd pe antrenori, care, pe deasupra, păcătuiesc uneori printr-o evidentă lipsă de colaborare (disensiunile antrenorilor orădeni Al. Szolnay și Lad. Kiss sînt printre cele mai sugestive).

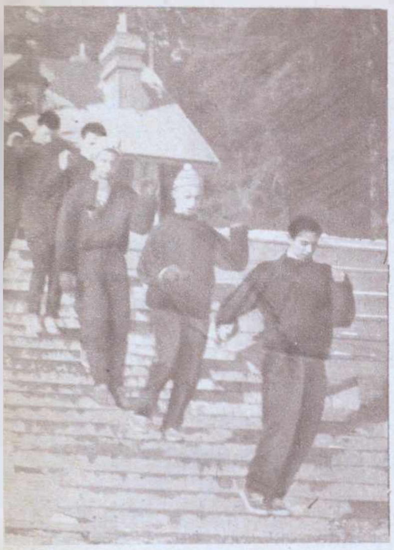
Și totuși...

...anul 1962 a scos la iveală, mai mult decît oricînd, numeroase resurse atletice locale. Concursurile pe regiuni și mai ales cele școlare au fost adevărate treceri în revistă ale viitorilor atleți.

NOI NORME DE MAESTRU AL SPORTULUI LA ATLETISM ÎN ANUL 1962

Petre Astafei, Afanasie Savin, Viorica Belmega, Alexandru Spiridon, Mihaela Popescu, Maria Budan, Mihai Calnicov, Valeriu Jurcă, Nicolae Popovschi, Octavian Viscopoleanu, Constantin Drăgulescu, Constantin Crețu, Simona Dăscălescu.

IARNA LA SINAIA

Început de ianuarie. Pe înserat, fulgii de zăpadă stîrniți din înalt plutesc jucăuși și se așează mîngîietor, timid, peste solul amorțit. Spre ziuă, Sinaia, ascunsă în căușul munților, se trezește sub sclipirea orbitoare a soarelui și a veșmîntului alb. Începe o nouă zi de iarnă. Numeroși îndrăgostiți ai muntelui urcă la Piscul Cîinelui, Cota 1.400, sau în altă parte, să guste frumusețea peisajului sau să schieze.

Fără îndoială că printre cei mai pasionați iubitori ai schiului din Sinaia se numără și elevii școlii sportive din localitate. Iată-i în cele două fotografii alăturate pe elevii anului IV la un antrenament specific.

Prof. ION MATEI
— SINAIA —

MUNCĂ ȘI SPORT

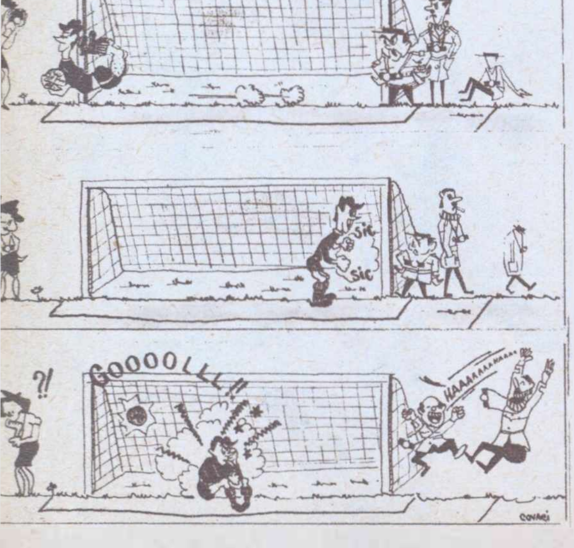
Rugbiștii de la Rulmentul Bîrlad au promovat de curînd în prima divizie a țării. Printre cei mai buni sportivi ai echipei se numără și candidatul de partid Ilie Pascal. De profesie rabotor, el este fruntaș în întrecerea socialistă. Iată-l în fotografiile alăturate în două posturi diferite. Prima, în timpul producției, calificîndu-l la rabotează pe elevul ucenic Mircea Cartoș. A doua, pe terenul de sport, în cazul de față pe stadionul Tineretului din București în meciul de baraj cu Minerul Lupeni, prinzînd o minge aruncată de la tușe.

Foto: GH. MOCANU și ELIADE SOLOMON
— BÎRLAD —

FĂRĂ CUVINTE

...sau: cine rîde la urmă rîde mai bine.

Desen de OCTAVIAN COVACI
—BUCUREȘTI—

CAMPIOANE REGIONALE LA HANDBAL

Întrecerea feminină de handbal în 7 din cadrul campionatului regiunii Brașov a fost dominată de formația brașoveană Rulmentul.

Jucătoarele acestei echipe au reușit frumoasa performanță de a termina campionatul fără a fi gustat din amarul conținut al cupei înfrîngerilor, cucerind primul loc în clasament și titlul de campioane regionale. În prezent, handbalistele de la Rulmentul Brașov se pregătesc pentru campionatul de calificare în categoria A.

În fotografie, echipa Rulmentul Brașov. De la stînga la dreapta, sus: Gerda Thiess, Ingebord Schmidts, Rosa Fides, Irina Oancea, Maria Toma; jos: Ana Dieners, Viorica Manu, Emilia Savin, Utta Martini.

C. GRUIA
— BRAȘOV —

POȘTA REDACȚIEI

T. CLAUDIU — București. La prima întrebare v-am răspuns credem prin revistă. Iată și răspunsul la a doua: fotbalistul Viorel Mateianu, de la Steaua, este student în anul IV al Institutului de Științe juridice din București.

IOSIF MERSEI — Cîmpia Turzii. Ne-a plăcut fotografia pe care ne-ați trimis-o, dar nu îndeplinea totuși condițiile unei coperte pentru revista noastră. După cum ați văzut, am publicat-o în numărul trecut. De la dv. dorim să mai primim și alte fotografii.

PETRE IZGHERIANU — Lugoj. 1) Credem că alcătuirea unei echipe de fotbal în care să joace toți frații Nunweiller este deosebit de dificilă, deoarece ei joacă la cluburi diferite și, așa cum e normal, sînt legați de programul competițional al fiecărui club în parte. 2) Romînia nu figurează printre țările în care reprezentativa de fotbal a Braziliei va evolua în viitorul turneu, pe care urmează să-l întreprindă anul acesta în Europa.

ION OLARU — Cluj. Vom publica cu plăcere încercările dv. reușite în domeniul caricaturii sportive. Deocamdată însă mai... așteptăm.

ADRIAN CREVANOS — Pitești. 1) Fotbalistul brazilian Pele este bine cunoscut în întreaga lume. El joacă la Clubul Sportiv F.C. Santos, din Sao Paulo Brazilia. 2) Regretăm foarte mult dar nu vă putem procura cartea „Fotbal și fotbaliști la diferite meridiane", ea fiind epuizată.

MIHAI SUSAN — Brad. Ne bucură faptul că muncitorii de la Gura Barza fac excursii și de asemenea apreciem activitatea dv. de „fotoreporter", dar ultima corespondență nu o putem folosi. În numărul 23/1962 al revistei noastre am publicat tot de la dv. o fotografie asemănătoare cu cea pe care ați trimis-o ultima dată. Tot cu autobuze și un grup de turiști. Așteptăm acum fotografii de sezon.

ION MATEI — Sinaia. După cum vedeți, cu unele modificări în text, corespondența dv. a fost folosită. Așteptăm acum și alte fotografii.

ION BRAICU — Bistrița. Am reținut unul din desenele trimise și-l vom publica, probabil, chiar în numărul viitor.

VIRGILIU MIHĂILEANU — Slănic. Celor trei gimnaste, care au apărut în numărul 23/1962 al revistei noastre, fiind studente la Institutul de Cultură Fizică, le puteți scrie pe adresa Institutului, str. Maior Ene nr. 12, București.

OCTAVIAN COVACI — Buzău. Ne-au plăcut o parte din desene și îndeosebi „Bara fixă și aplicațiile ei". Este posibil ca unele să apară. Mai trimeteți-ne, dar nu renunțați la calitate în favoarea cantității.

VICTOR CORNEA — București. 1) Doctorul Luca, cunoscutul fotbalist al studenților clujeni a jucat în formația Științei pînă la vîrsta de 37 de ani, el retrăgîndu-se din activitatea fotbalistică acum 6 ani. 2) Prima ediție a campionatului divizionar de fotbal din țara noastră s-a disputat în anul 1932. În anul acela, echipa Chinezul din Timișoara a avut următoarea formație de bază: Schmidt, Hetzer, Sebac, Nagy, Zeleneac I, Demetrovici, Szilard, Zeleneac II, Glasz, Kohl, Gruin. 3) Fotbalistul Avasilichioaie înainte de a juca la CSMS Iași a trecut și pe la Petrolul Ploiești. 4) Primul nostru titlu de recordman mondial a fost cucerit în anul 1949 de către Dumitru Paraschivescu în proba de 15 km marș.

ABECEDARUL RUGBISTIC DIN TECUCI

În Tecuci, sportul cu balonul oval şi-a înfipt rădăcinile adînc. Duminică de duminică, iubitorii sportului se îndreaptă spre stadion pentru a urmări jocul echipei lor, Petrolul, pe care o îndrăgesc, cîteodată poate mai mult chiar decît s-ar cuveni. Dar din acest simplu fapt nu se poate desprinde cu adevărat dragostea neţărmurită pe care tecucenii o manifestă faţă de rugbi. Numărul mare de juniori care activează pe lîngă echipa Petrolul demonstrează însă mult mai bine, după părerea unanimă, că în Tecuci acest sport a cuprins masele, că el este iubit şi apreciat.

Cei 70 de juniori, pe care-i pregăteşte antrenorul Aurel Buhuşi, reprezintă o cifră însemnată, pe care ar putea-o invidia multe echipe de categoria A, chiar din Capitală. Entuziastul şi seriosul antrenor voluntar, graficianul Aurel Buhuşi, a transformat regulamentul de rugbi într-un adevărat abecedar, pe care-l prezintă tinerilor începători cu multă migală şi atenţie, şedinţă de şedinţă.

Am participat şi noi la un astfel de „antrenament-abecedar". Şi după cum vedeţi, nu am putut lua decît cinci imagini. Ne veţi întreba, probabil, şi pe bună dreptate, cum de am venit din deplasarea de la Tecuci doar cu cinci fotografii? Pentru simplul motiv că antrenorul Aurel Buhuşi nu trece cu uşurinţă peste nici o literă, pentru nimic în lume. *„Ele reprezintă* — ne-a spus el — *50% din secretul victoriei unei echipe".*

În ceea ce ne priveşte, socotim că literele abecedarului din Tecuci reprezintă mult mai mult. Ele fac parte din cartea de aur a victoriilor sportului romînesc. Mai este necesar oare un alt argument?

Şi acum iată cele cinci litere... tecucene, materializate în imaginile:

① Piticul Popovici pregăteşte cu atenţie o transformare. Ce are de zis maestrul emerit al sportului Alexandru Penciu? Nu are urmaşi de nădejde?

② Poziţia corectă a stîlpilor în grămadă duce la obţinerea mai rapidă a balonului şi de aici, poate oricînd veni o încercare.

③ Linia a doua, în grămadă se ştie, urmăreşte susţinerea stîlpilor şi... crearea culoarului.

④ Iată cum trebuie introdus balonul în grămadă.

⑤ Antrenorul Aurel Buhuşi n-a lăsat să-i scape din primele litere nici pasa.

Încheiem cu invitaţia: poftiţi de vedeţi broderia literelor la tradiţionalul campionat al juniorilor pe care-l organizează, în fiecare primăvară, consiliul orăşenesc UCFS Tecuci. Nu veţi avea ce regreta!

N. BĂRBĂUŢEAN
Fotografiile: I. MIHĂICĂ

magazin SPORTIV

UN CRITIC ÎN FAMILIE

În timpul unui meci de baschet disputat în sala Dinamo, Mihai Nedeff a greşit o pasă (i se întîmplă în ultima vreme...). Coincidenţa a făcut ca în acelaşi moment din public să răsune ceva ce aducea cu... un protest dezaprobator. Glasul (dacă putea fi numit astfel...) îi aparţinea lui Mihai Nedeff junior, iar la pauză tatăl s-a dus la cel mai tînăr specialist al familiei: „Nu ţi se pare că ai început cam devreme?" După cum se vede însă în fotografie, Nedeff junior pare convins că avea dreptate.

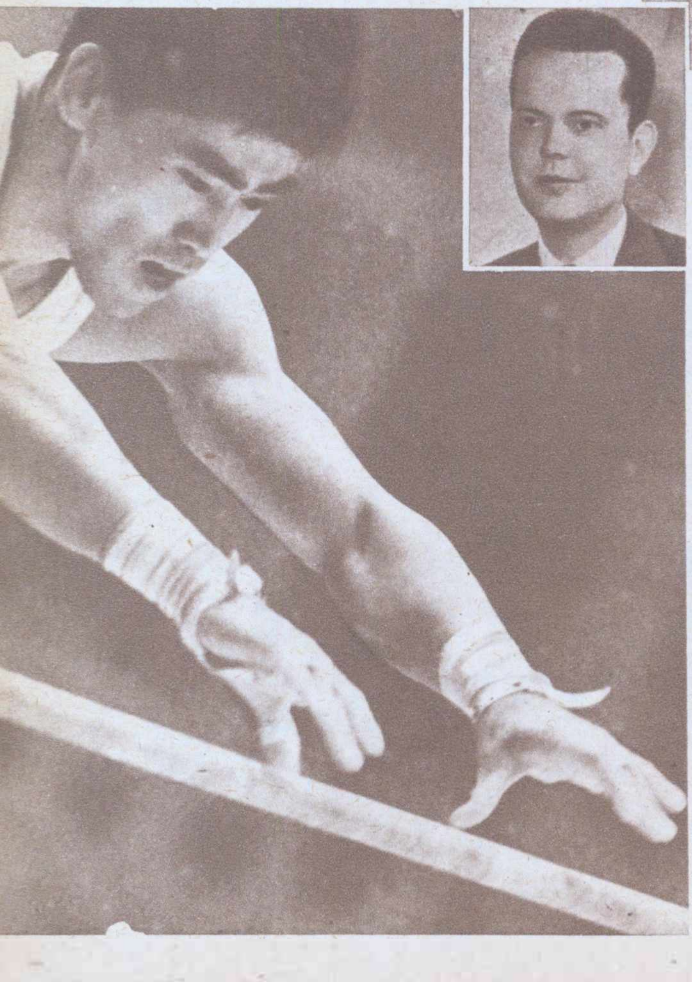
Şi noi, de altfel...

CORPOGRAFIA

Pe stadioanele din Cuba liberă, astăzi larg accesibile, afluenţa tineretului este din ce în ce mai mare. La loc de cinste printre manifestaţiile sportive se situează demonstraţiile de ansamblu şi în special cele cuprinzînd inscripţiile vii — corpografiile. Iată, în fotografie, o corpografie executată de studenţii din Havana: „VIVA AMERICA LATINA".

PREMIUL I

La concursul presei mondiale, disputat la Haga în anul 1962, premiul I i-a revenit fotoreporterului Josef Pilmann de la revista Stadion-Praga. Imaginea îl prezintă pe gimnastul japonez Yukio Endo în timpul exerciţiului la bară din cadrul Campionatelor Mondiale de gimnastică de la Praga. Aşadar, o fotografie cu un singur personaj reuneşte doi campioni mondiali: Endo la bară, Pilmann la fotoreportaj sportiv!

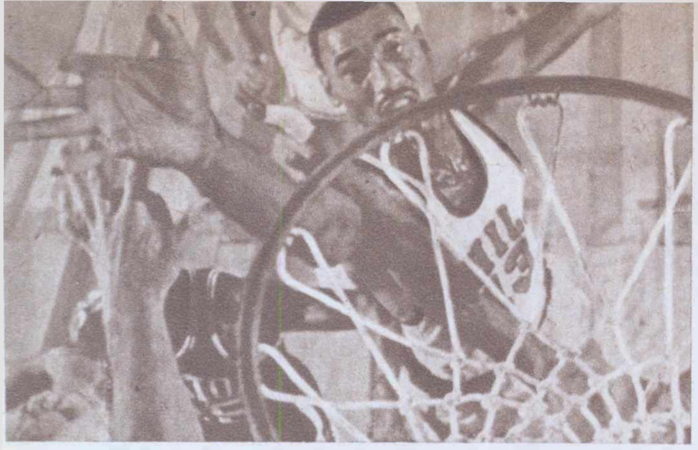
În medalion, fotoreporterul Josef Pilmann.

MATERIALELE PLASTICE...

...cunosc o din ce în ce mai mare răspîndire. Recent, după principiul gospodăresc „iarna car şi vara sanie", a trecut cu succes probele de verificare prototipul bărcii cu motor din mase plastice construit la uzina S. M. Kirov din Astrahan. La aceste ambarcaţii se pot adapta fără dificultate motoarele de automobil Moskvici, manevrabile şi de la distanţă, iar capacitatea de transport este de 4 persoane.

În fotografie, un aspect de la cursele de probă, în urma cărora specialiştii sovietici şi-au dat avizul favorabil pentru punerea în comerţ a acestor bărci.

TEMUTUL WILT (IV)

Articol scris de O. Iuriev în revista sovietică „Sportivnîie igrî" nr. 5/1962

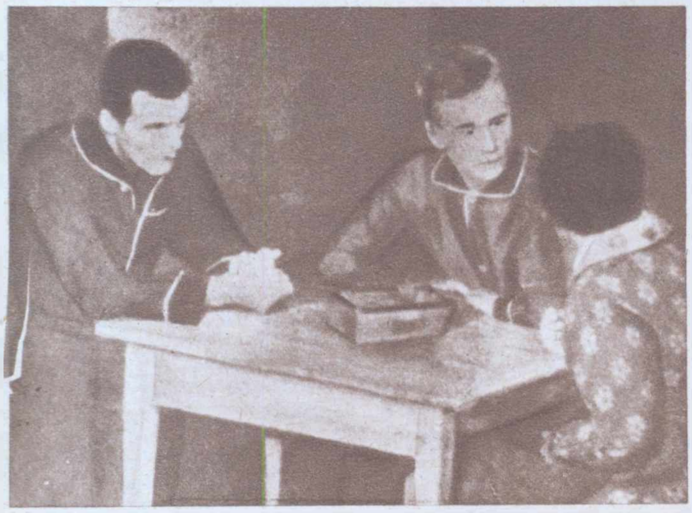
Wilt a început să fie marcat, ca orice alt atacant, de un singur „paznic", un jucător înalt şi — neapărat — puternic fiziceşte. Bineînţeles, ca orice apărător, el trebuia să facă tot posibilul pentru a-l neutraliza, dar principala lui sarcină era de a bara accesul lui Chamberlain cu mingea spre panou, de a-l opri şi de a-l obliga să arunce de la distanţă sau de la semidistanţă. Deşi Chamberlain aruncă foarte bine mingea şi de la distanţă, această aruncare este totuşi mai puţin primejdioasă, mai ales prin faptul că, în caz de ratare, autorul ei nu izbuteşte, de obicei, să preia mingea ricoşată din panou. Procedeul de rezolvare a acestei sarcini este simplu: plasarea în calea alergării lui Wilt. Ciocnindu-se (chiar dacă apărătorul nu cade), Wilt se opreşte şi pierde dreptul de a merge înainte cu mingea (dublu dribling). El trebuie sau să execute o aruncare sau să paseze partenerului. Aici intră în acţiune a doua parte a noii tactici. De îndată ce Wilt se opreşte cu mingea, adversarii îi marchează imediat pe toţi partenerii lui, izolîndu-l de echipă. La succesul tacticii contribuie incapacitatea lui Wilt de a executa pase înşelătoare cu virtuozitate şi năzuinţa lui irezistibilă de a juca de unul singur şi de a arunca la coş. Astfel, profesioniştii îl stimulează conştient pe Chamberlain în jocul individual, fără sprijinul partenerilor. Această tactică dă rezultate care convin de minune adversarilor echipei Philadelphia Warriors.

Într-adevăr primul rezultat a fost mărirea colosală a eficacităţii jocului lui Chamberlain. Asta pentru că, în duelul cu orice baschetbalist, Wilt aproape nu are adversar. În sezonul 1962 Chamberlain a obţinut în medie 51 de puncte de joc şi a depăşit de două ori recordul lui Baylor (71) în ceea ce priveşte numărul de puncte totalizat într-un joc. Recordurile lui Wilt: 78 şi 100 de puncte. (De curînd, el a depăşit 10.000 de puncte înscrise în meciuri oficiale).

Al doilea rezultat: Philadelphia Warriors a început să piardă mai des decît în anii trecuţi. Noua tactică defensivă reduce aproape la zero rolul celorlalţi jucători ai echipei din Philadelphia, iar eforturile eroice ale lui Wilt nu compensează întotdeauna recolta de puncte adversarului care joacă în colectiv. Aşa a fost învinsă echipa din Philadelphia de campioana ligii, Boston Celtics, care are la dispoziţie 7 tunari de prim rang, şi de echipa Los Angeles Lakers, care atacă panoul din trei puncte de foc foarte tari (Baylor, West, Larusso). În februarie 1962, la jumătatea turneelor din grupe ale ligii, Philadelphia Warriors cîştigase 36 de întîlniri şi pierduse 23.

Antrenorul Macoly s-a chinuit multă vreme cu Chamberlain, încercînd să-l oblige să paseze, să treacă mingea unui partener liber. Bătălia dintre antrenor şi jucător s-a încheiat cu capitularea primului, care a fost nevoit să părăsească echipa, spunînd la plecare cu multă amărăciune: „Wilt este principala cauză a faptului că noi nu sîntem campioni". Iar Chamberlain, jucătorul fenomen al cărui nume, dacă e pe afiş, triplează încasările, pe care se bazează situaţia materială a echipei şi a proprietarului ei, nu ţine seama de nimeni. El joacă cum vrea, tot aşa de rapid, tot aşa de eficace, aproape nimicitor, dar nu cu deplin folos pentru echipă.

— SFÎRŞIT —

„FULGERUL NEGRU"...

...al pîrtiilor de schi, austriacul Toni Sailer, a fost nevoit să se retragă din competiţii pentru că s-a interpretat drept profesionism prezenţa lui pe ecran ca actor de film. Se pare însă că era vorba de o chemare autentică: în ultimul timp, fostul cabanier din Kitzbühel a repurtat un binemeritat succes ca actor de teatru la Lucerna. Publicul elveţian a aplaudat cu multă căldură interpretarea rolului lui Biff din „Moartea unui comis-voiajor" de Arthur Miller piesă cunoscută şi publicului bucureştean. De altfel, Sailer a anunţat că se va dedica scenei. Desigur, însă, că între două roluri va găsi timp şi pentru schi...

CALEIDOSCOP

● **CITIND** *lista concurenţilor la campionatele Franţei de maraton, Alain Mimoun (campion olimpic al probei în 1956 a avut un mic şoc: figura, printre alţii, un oarecare... Halberg. Era vorba însă de un omonim al neozeelandezului Murray Halberg, originar din Grenoble. Nu se ştie din ce motiv, Mimoun s-a retras din concurs. Gurile rele spun că a avut fler: campion a devenit Halberg!*

● **BASCHETUL** *francez şi-a îmbogăţit substanţial galeria... giganţilor. Este vorba de Martine Lefebvre (sora baschetbalistului Jean-Claude Lefebvre, care are 2,18 m înălţime). Martine, care joacă la Lutèce Olympique, are 15 ani, 1,98 m, 94 de kilograme şi poartă nr. 49 la pantofi!*

● **DUPĂ CUM SE ŞTIE** *Archie Moore şi-a pierdut titlul mondial în faţa lui Clay. Asta nu l-a împiedicat să se mai folosească în scop comercial de longevitatea sa sportivă, prin susţinerea intensă, ca reclamă, a unui „...ulei contra reumatismului şi nevralgiilor — secretul longevităţii". Se pare însă că n-a putut lansa totodată şi un ulei contra... pumnilor.*

● **ÎN ULTIMUL TIMP,** *Vaticanul insistă mult ca preoţii şi călugării din diferitele (şi numeroasele) ordine care utilizează drept mijloc de deplasare motocicleta să poarte cască. Oricît de „curat sufleteşte" ar fi un asemenea... motociclist, „păcătoşenia" unui automobilist îl poate trimite urgent în rai!*

● **ÎN REVISTA** *„Tennis de France" a apărut un articol semnat de Tony Trabert, jucător profesionist, actualmente directorul trupei de profesionişti ai rachetei şi fost antrenor, cîteva luni, al selecţionabililor francezi. Titlul: „Sîntem sătui de concurenţa neloială a amatorilor!" Ei, aş?!?*

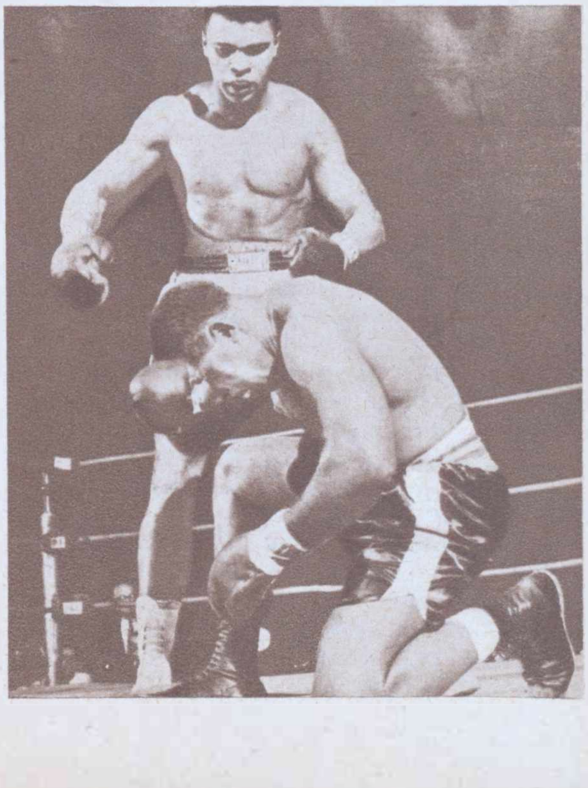

O ÎNCERCARE DIN ZBOR

În meciurile inter-provinciale ale Marii Britanii s-a distins „aripa" Alun Edward Islwyn Pask (mai... pe scurt, Pask!). Bine dotat fiziceşte (25 de ani, 1,89 m înălţime, 95 de kilograme), Pask a devenit... spaima fundaşilor britanici prin faptul că zboară literalmente spre terenul de ţintă. De altfel, fotografia dovedeşte că el are şi o tehnică bună.

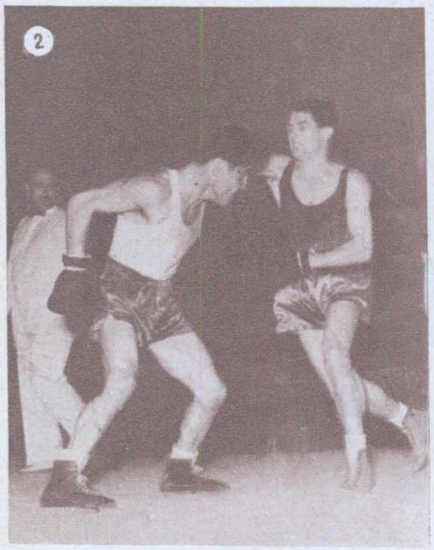
SFÎRŞITUL UNEI LUNGI CARIERE

Cel mai vîrstnic pugilist profesionist al lumii, Archie Moore (protagonistul din filmul aventurile lui Huckleberry Finn) şi-a încheiat cariera sportivă. Iar fotografia reprezintă tocmai acest moment. Pumnul tînăr şi necruţător al lui Cassius Marcellus Clay (campion olimpic la categoria semigrea în 1960) l-a îngenuncheat pe veteran... Interesantă este însă declaraţia lui Moore de după meci: „A dovedit că e mai bun. Dacă e mai rapid sau mai tare decît Patterson? Da, desigur! Dacă să se încumete la un meci cu Liston? Nu, încă nu! Pumnul puternic şi aranjamentele de culise deţin încă un rol prea mare în box..." Semnificativ!

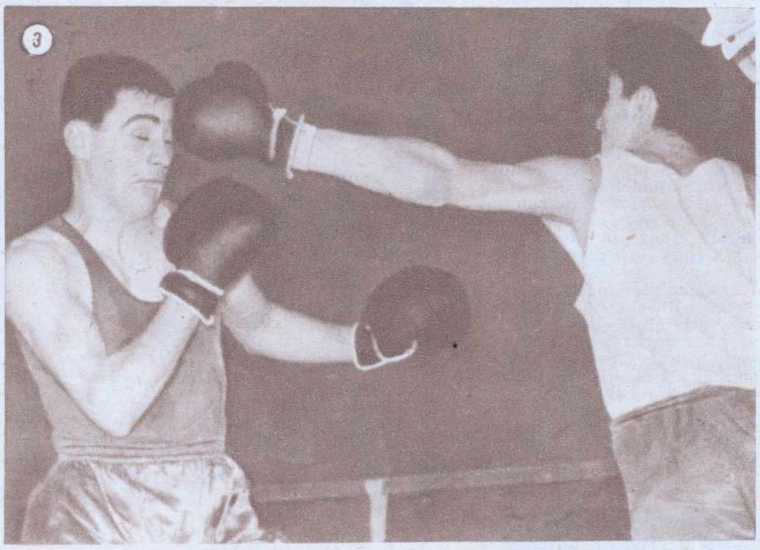

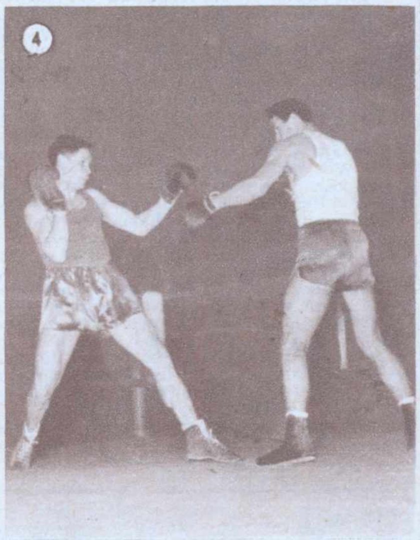
①

②

③

④

STEAUA – CAMPIOANĂ LA BOX

Echipa boxerilor de la Steaua este noua campioană a ţării. Pugiliştii militari au cîştigat titlul după o luptă aprigă dusă în compania sportivilor de la C.S.O. Craiova, care au opus o rezistenţă puţin aşteptată boxerilor de la Steaua, marii favoriţi ai întrecerii. Prezenţa antrenorului Ciobotaru în colţul boxerilor craioveni s-a făcut simţită din plin în finala disputată pe ringul sălii Floreasca. Elevii săi au dat mult de lucru elevilor antrenorului Fiat. Deşi învinşi, craiovenii merită oricum felicitări pentru frumoasa lor comportare.

Victoria echipei Steaua este pe deplin meritată. Cu un lot valoros, din care n-au lipsit Constantin Ciucă, Nicolae Mîndreanu, Ion Dinu şi Constantin Anton — campioni republicani, militarii au adus printre trofeele clubului lor şi cupa atribuită echipei campioană la box.

Fără a intenţiona să minimalizăm succesul Stelei, amintim antrenorului Fiat că în echipa sa mai sînt încă puncte vulnerabile.

La „semiuşoară" de pildă, Emil Cişmaş a fost departe de a da satisfacţie. Boxul static practicat de Gheorghe Anghel i-a permis craioveanului Mihai Goanţă să zburde în ring şi să lovească cu uşurinţă „ţinta fixă" din faţa sa. Deşi învingător, Virgil Badea a etalat şi de data aceasta un box bazat mai mult pe forţă de cît pe tehnică. Iar Negrea... Negrea a obţinut o victorie à la Pyrrhus, care ar trebui să-i dea de gîndit în primul rînd lui.

Transformînd aceste „minusuri" în „plusuri", echipa Steaua va deveni fără îndoială şi mai puternică şi va păstra cele mai multe şanse şi în viitorul campionat.

P. HENŢ

ÎN FOTOGRAFII:

① Echipa Steaua înainte de meciul final cu C.S.O. Craiova. De la stînga la dreapta: Negrea, Ivan, Ghirşik, Badea, Anton, Dinu, Cişmaş, Anghel, Mîndreanu. Lipseşte din această fotografie reprezentantul categoriei muscă, Constantin Ciucă, care se încălzea pentru primul meci.

② Craioveanul Vasile Vintilă (stînga) pregăteşte un năpraznic upercut de dreapta dar mişcarea fiind prea largă cel care va lovi primul va fi Constantin Ciucă (Steaua).

③ Gheorghe Anghel (Steaua) este „onorat" încă o dată cu o directă de stînga de către adversarul său Mihai Goanţă (C.S.O. Craiova).

④ Emil Cişmaş (stînga) a pregătit în timpul meciului numeroase atacuri care au rămas însă în stadiul de... pregătire. Cel care a atacat într-adevăr şi a punctat în tot timpul partidei a fost craioveanul Florea Pătraşcu.

Foto: V. BAGEAC

INNSBRUCK — ORAŞUL VIITOAREI EDIŢII A OLIMPIADEI ALBE

Cea de a IX-a ediţie a Jocurilor Olimpice de iarnă se va desfăşura peste un an în minunatul decor hibernal al Alpilor austrieci, la Innsbruck. Se vor întrece acolo patinatorii, schiorii la „alpine" şi „nordice", hocheiştii, boberii şi bineînţeles „zburătorii" pe schiuri. În ce stadiu se află bazele sportive? Iată o întrebare pe care şi-o pun mulţi concurenţi, pentru că de reuşita construcţiei lor depinde în mare măsură şi comportarea sportivilor.

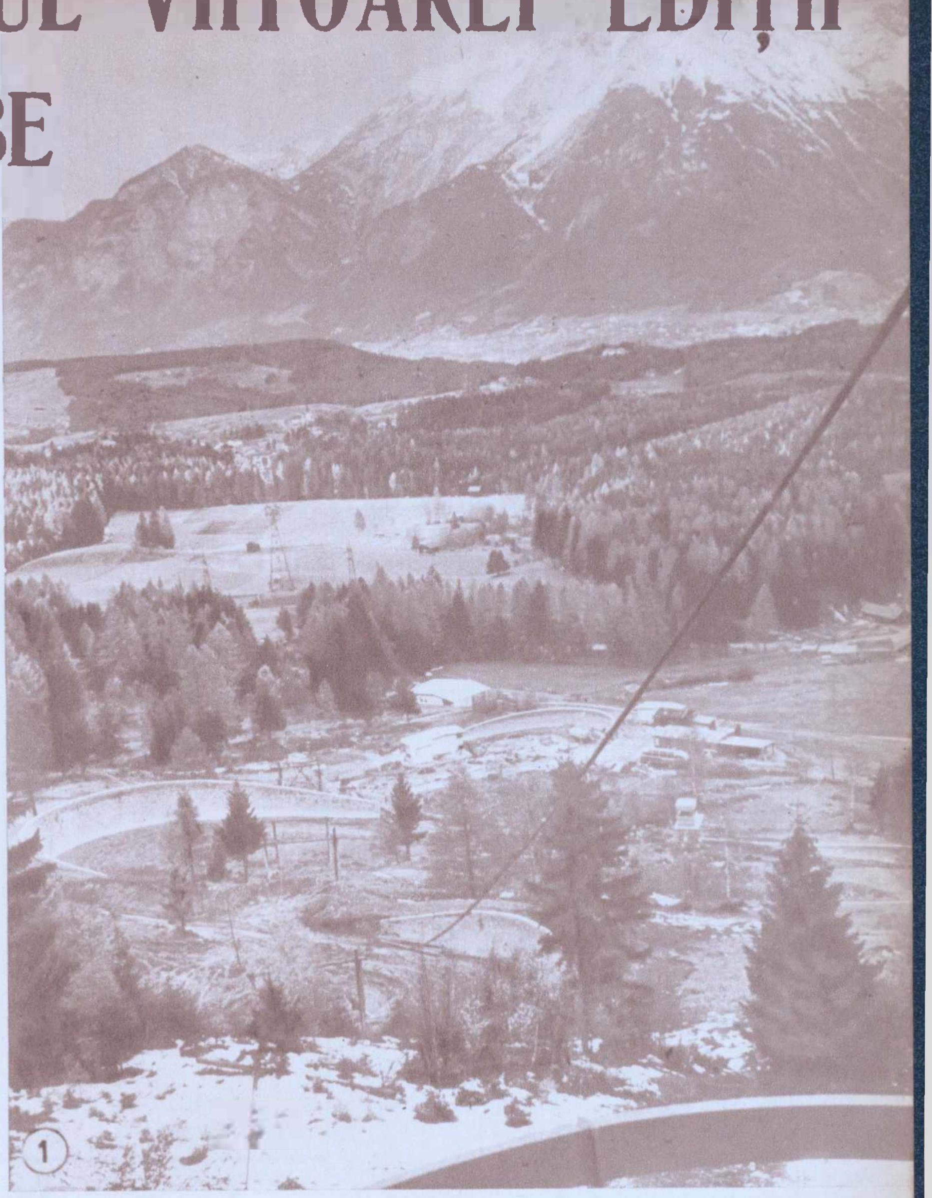
Stadionul de gheaţă din Innsbruck (unde se vor disputa întrecerile de patinaj artistic şi meciurile de hochei) este acoperit şi va avea o capacitate de 10.000 de locuri. Pentru vitezişti a fost amenajat, tot la Innsbruck, un stadion în aer liber cu o pistă de 400 m, prevăzută cu instalaţii frigorifice. Restul bazelor de concurs se află în apropierea Innsbruckului, la aproximativ 18—20 de kilometri, într-o frumoasă regiune. Întrecerile vor putea fi urmărite de zeci de mii de spectatori. Trambulina pentru săriturile speciale (cu un punct critic de 70 m) are tribune cu o capacitate de 60.000 de locuri. În apropiere se află pîrtiile de bob şi săniuţe, care au fost construite cu ajutorul celor mai buni specialişti străini (tehnicieni şi arhitecţi) care au prevăzut ca pîrtia să prezinte garanţii de securitate pentru concurenţi şi în acelaşi timp să permită obţinerea unor viteze mari. În schimb, pentru probele alpine nu s-a mai apelat la contribuţia specialiştilor străini, austriecii fiind consideraţi pe drept cuvînt adevăraţi maeştri în acest gen de construcţii. Întrecerile vor fi organizate la o altitudine de 1.600 m pe muntele Axamer Lizum, spectatorii urcînd pînă acolo cu un teleferic de o mare capacitate, care poate transporta circa 1.000 de persoane într-o oră. În sfîrşit, probele nordice se vor desfăşura la vest de Seefeld pe un teren variat, cu multe urcuşuri şi coborîşuri uşoare.

Participanţii la întreceri, oficialii şi arbitrii vor locui în satul olimpic situat la marginea oraşului Innsbruck. Se scontează un număr total de 4.000 de persoane, inclusiv 600 de ziarişti, al căror centru va fi situat în clădirea Institutului de chimie din Innsbruck. Organizatorii au prevăzut ca rezultatele fiecărei probe să ajungă în posesia corespondenţilor de presă în minimum de timp posibil. Calculele destul de dificile în probele de combinată, patinaj artistic, bob sau sărituri se vor face cu ajutorul unor maşini electronice în cîteva secunde.

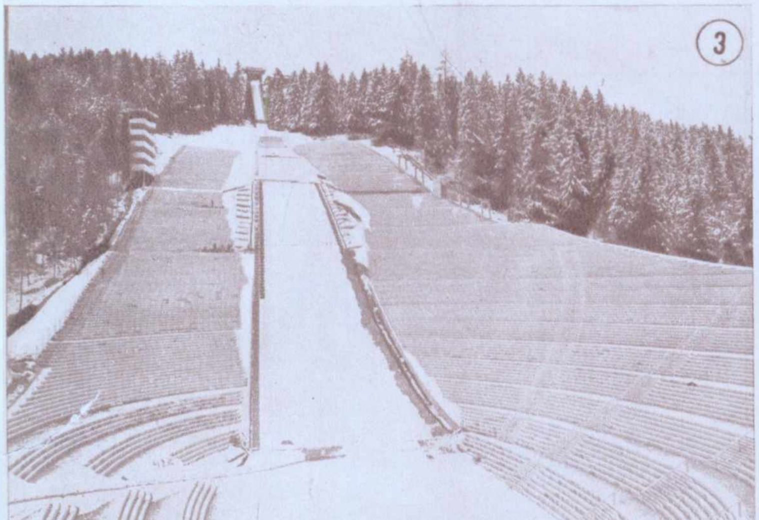
O „repetiţie generală" le va fi prilejuită instalaţiilor şi bazelor sportive de la Innsbruck de concursurile preolimpice de la sfîrşitul acestei luni şi care, se înţelege, vor verifica în primul rînd stadiul de pregătire al schiorilor.

I. O.

ÎN FOTOGRAFII: ① Vedere generală asupra pîrtiilor de bob şi săniuţe. ② Pîrtia de slalom uriaş pentru femei. ③ Trambulina de sărituri speciale, în jur tribunele cu o capacitate de 60.000 locuri. ④ Unul din virajele pîrtiei de bob.

Redacţia şi administraţia: Bucureşti, str. Vasile Conta nr. 16. Telefoane: 11.10.05 şi 11.91.13.

ABONAMENTE:

La toate oficiile poştale din ţară şi la difuzorii voluntari din întreprinderi şi din instituţii. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; un an — 60 de lei.

Revista se tipăreşte la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

Lei 2,50

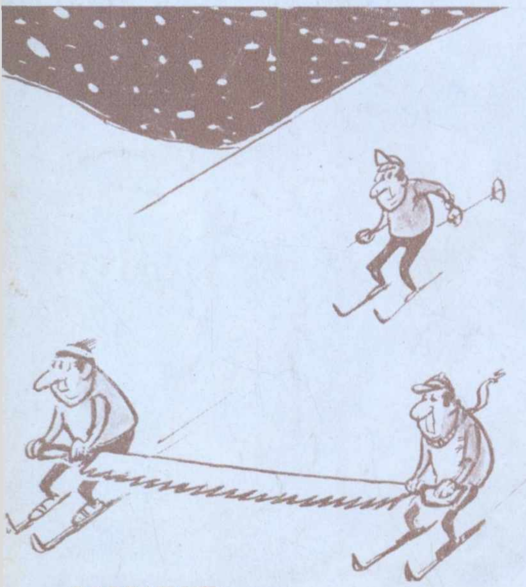
atenţie, brazi!

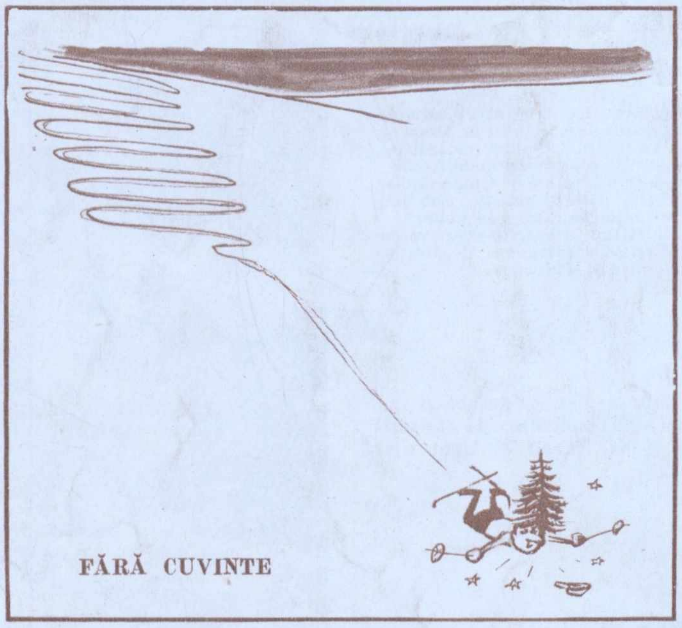

PUTEREA OBIŞNUINŢEI

PRECAUŢIE

FĂRĂ CUVINTE

FĂRĂ CUVINTE

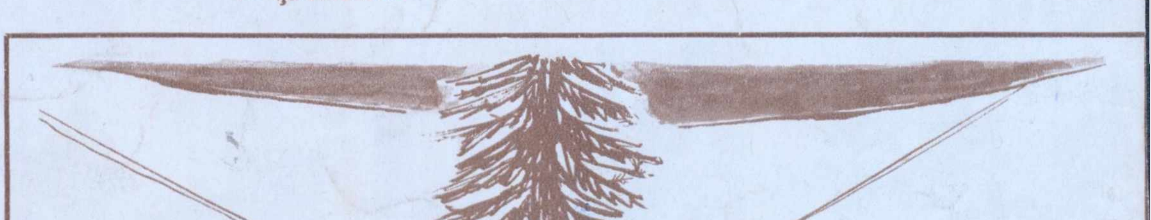
Desene de MATTY

— COMPLEEET!

— ŞI AICI?...

FĂRĂ CUVINTE